

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

Η ΕΚ ΠΙΘΗΚΟΥ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΝΕΚΑΘΕΝ ὁ ἄνθρωπος ἐπλά-
γη ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ
πρὸς τὸν πιθήκον καὶ πρὸς ἐ-
ξήγησιν ταύτης κατέφυγεν εἰς
μύθους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτ-
τον ἐπινοητικούς.

Παραδόσεις τινὲς λέγουσιν,
ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ
τοῦ πιθήκου, ἀλλ' ἡ καταγωγὴ
αὕτη ἀπονέμεται εἰς τὰς κα-
τωτέρας νενικημένους φυλάς, ἐν δὲ τῇ τα-
πεινώσει αὐτῶν ταῦτη, αἱ φυλαὶ αὗται
πιστεύουσιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πιθήκου ἔλκουσι
τὸ γένος· οὕτω ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰνδία
οἱ Marawars καὶ οἱ Kathuri, μικρόσωμοι
ἄνθρωποι, χρώματος μελανοῦ μὲ μέτω-
πον χαμηλόν, νομίζουσιν ὅτι κατάγονται
ἐκ τῶν πιθήκων τοῦ Ράμα.

Οἱ Jaitwas, ἐπίσης ἀποδίδουσι τὴν κα-
ταγωγὴν τῶν εἰς τὸν θεὸν πιθήκον Χα-
νουμᾶν. Οἱ Ἰνδοὶ φρονοῦσιν ὅτι αἱ αὐτό-
χθονες φυλαὶ, εἰσὶν ὄντως πιθήκοι. Αἱ
ἔρημοι φυλαὶ τῆς χερσονήσου Μαλάκας
διατείνονται ὅτι κατάγονται ἐκ ζεύγους
λευκῶν πιθήκων. οἳτινες, ἀφοῦ πρῶτον
ἀνέθρεψαν τὰ μικρὰ τῶν εἰς τὰ δάση, ἔ-
πεψαν ἀκολουθῶς ταῦτα εἰς τὴν πεδιά-
δα, ἐνθα ἔτελειοποιήθησαν εἰς τοιοῦτον
βαθμὸν, ὥστε κατέστησαν ἄνθρωποι· δια.
Οἱ Μαλαίοσι ἀποκαλοῦσι τοὺς πιθήκους
orang δηλ. ἄνθρωπος. Ἡ Βονδαϊκὴ πα-
ράδοσις παραδέχεται ὅτι φυλαὶ τινες τοῦ
Θιβέτ, ἔχουσαι τὴν ρίνα πεπλατυσμένην,
κατάγονται ἐκ δύο θαυμασιῶν πιθήκων,
οἳτινες καλλιεργήσαντες τὴν γῆν μικρὸν
κατὰ μικρὸν, εἶδον ἐξαλειφόμενας τὰς
τρίχας αὐτῶν, ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι, κα-
τέστησαν ἄνθρωποι καὶ ἐνεδύθησαν διὰ
φύλλων.

Οὕτω λοιπὸν ἡ παράδοσις, καθὼς καὶ
ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται βραδείαν καὶ
βαθμιαίαν μεταμόρφωσιν.

Συγγενὴς πρὸς τὰς παραδόσεις ταύτας
εἶνε ἡ ἱστορία τῶν κερκοφόρων ἀνθρώ-
πων. Οὗτοι εἰσὶν αὐτόχθονες φυλαί, κατα-
ληφθεῖσαι ὑπὸ τῶν κατακτητῶν. Οὕτω
οἱ Σίνοι σκέπτονται ὅτι οἱ Miao tse εἰσὶν
οἱ οὐροκομισταί, οἱ δὲ Μουσουλμάνοι ἀπο-
δίδουσι τὴν οὐρὰν ταύτην εἰς τοὺς Ni-
ams-Niams τῆς Ἀφρικῆς.

Κατὰ τινὰς παραδόσεις, οἱ ἄνθρωποι
ἐκέκταντο ἀρχικῶς οὐρὰν. Οἱ Βεαρνοὶ
ἐνόμιζον ὅτι οἱ ψευδευλαβεῖς, οἱ κατηρα-
μένοι, ἐγεννῶντο μετ' οὐρᾶς· οἱ δὲ Ἰσπα-
νοὶ τοῦ μεσαιῶνος, ἰσχυρίζοντο ὅτι οἱ
Ἰουδαῖοι εἶχον οὐρὰν ὡς οἱ διάβολοι·
τοῦτ' αὐτὸ ἐπίστευον καὶ οἱ Ἄγγλοι τῆς
Dénonshire περὶ τῶν κατοίκων τῆς Cor-
nwall.

Οἱ γελοῖοι οὗτοι μῦθοι, ἀναφέρονται
περὶ νικηθέντων λαῶν, ζώντων ἐν μέσῳ
πεπολιτισμένων πληθυσμῶν, οἳτινες τοὺς
θεωροῦσιν ὡς ζῶα.

Πρέπει λοιπὸν ν' ἀπορρίψωμεν τὰς ἐξη-
γήσεις τῶν Εὐρωπαϊῶν περιγητῶν, οἳ-
τινες παραδέχονται ὅτι ἐξέλαβον ὡς οὐ-
ρᾶς, τὰ ὄπισθεν ἢ ἐν τῇ ζώνῃ τῶν ἀγρίων
κρεμάμενα προσαρτήματα ;

Ἄλλοι μῦθοι παριστῶσι τοὺς πιθήκους
ὡς ἄνθρωπους ἐκφυλισθέντας (κεντρικὴ
Ἀμερικὴ, φυλαὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀ-
φρικῆς).

Οἱ Ζουλοῦ διηγοῦνται τὴν ἱστορίαν
τῆς φυλῆς τῶν Μαύρων Amatemos, λαοῦ
ὄκηροῦ, οἳτινες μετεμορφώθησαν εἰς
κυνοκεφάλους πιθήκους, διότι τὴν ἡμέ-
ραν τοῦ Σαββάτου ἔφαγον ἰχθύς.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὁ Ζεὺς, ἐτιμώρησε
τὴν ἀπιστον τῶν Κερκόπων φυλὴν, μετα-
βαλὼν τούτους εἰς τριχώδεις πιθήκους,
τῶν πιθηκουσῶν νήσων.

Άλλως τε οι μη πεπολιτισμένοι λαοί, αποδίδουσι τῷ πηθήκῳ ἀνθρωπίνους ἰδιότητας.

Οἱ Ἀραβες βεβαιοῦσιν ὅτι οἱ πίθηκες δύνανται νὰ ὀμιλῶσι. Ἐάν δὲ δὲν ὀμιλῶσι τοῦτο προέρχεται, ἐκ φόβου μήτοι τοὺς ἐξαναγκάσωσι νὰ ἐργάζονται.

Ἐν Παρισίοις

Παναγῆς. Ν Διδάχης
Διευθυντῆς τοῦ «Γαλήνῳ».

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΕΡΩΣ

Τὰ ἀνά τὴν ὑφήλιον Μετεωροσκοπεῖα ἐτοιμάζονται, ὅπως ἐξετάσωσι τὸν εἰς πλησιέστεραν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Γῆς, μετὰ τὴν Σελήνην, εὐρισκόμενον πλανήτην Ἐρωτα. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1903, ὁ μικκύλος οὗτος πλανήτης (ἔχει διάμετρον μόλις 40 χιλιομέτρων) ὅστις τοσοῦτον ἐσκανδάλισε τοὺς ἀστρονόμους ἀπὸ τῆς πρὸ τριετίας γενομένης ἀνακαλύψεως αὐτοῦ, θὰ καταστῇ ἐκ νέου ὀρατὸς διὰ τῶν ἡμετέρων τηλεσκοπίων καὶ θὰ πλησιάσῃ πρὸς ἡμᾶς εἰς ἀπόστασιν ὄχι ὀλιγώτεραν τῶν τριάκοντα ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων.

Τότε οἱ ἀστρονόμοι θὰ δυνηθῶσι, χάρις εἰς τὴν σχετικὴν αὐτοῦ προσέγγισιν, ν' ἀσχοληθῶσιν εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, ὅπερ ἔθηκε πρὸ αὐτῶν ὁ Ἐρως τῷ 1900 κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐμφάνισιν. Τῷ ὄντι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς αὐτοῦ, ὁ ἀστὴρ οὗτος ἤλλασε λάμπην σχεδὸν τακτικῶς ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ὡς οὐράνιος τις φάρος, περιστερόμενος βραδύτατα περὶ μυστηριώδη ἄξονα. Οἱ ἀστρονόμοι ἐσκέφθησαν τότε, ὅτι ὁ νέος γείτων ἡμῶν ἀπετελεῖτο ἐκ δύο μικκύλων πλανητῶν, περιστρεφομένων τοῦ ἐνὸς περὶ τὸν ἄλλον. Ἡ θεωρία λοιπὸν αὕτη θὰ ἐξετασθῇ κατὰ τὴν προσεχῆ ἐμφάνισιν τοῦ Ἐρωτός.

Τῷ 1924 μόνον ὁ ἀστὴρ οὗτος θὰ διέλθῃ ὡς οἶόν τε ἐγγύτερον ἡμῶν καὶ ἴσως τότε ἀποκαλύψῃ ἡμῖν τὸ μυστικὸν αὐτοῦ· θὰ πλησιάσῃ εἰς ἀπόστασιν 20,800 000 χιλ. ἀπὸ τῆς Γῆς, διὰ πρώτην δὲ φοράν θὰ ἴ ὀρατὸς καὶ εἰς γυμνὸν ὀφθαλμόν.

Θὰ γείνη ὀρατὸς ὡς ἀστὴρ ἔκτου μεγέθους παρὰ τὰς μικρὰς διαστάσεις του. Τότε δὲ ὁ Ἐρως θὰ εὐρεθῇ ἐγγύτερον ἡμῶν ἢ ὁ Ἄρης, ὁ πλησιέστερος γείτων ἡμῶν ἐκ τοῦ πλανητικοῦ οὐστήματος, κατὰ τριάκοντα δύο ἑκατομμύρια χιλιομέτρων.

Η ΚΑΠΝΟΣΥΡΙΓΓΕ ΕΝ Τῆ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ

Οἱ Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι ἀπασχολοῦνται νῦν ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ καπνοσυριγῶν, ξυλίνων καὶ μεταλλίνων, τὰς ὁποίας ἀνακαλύπτουσιν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταῖς ἐνεργουμέναις ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Ρήνου. Δὲν θὰ καταπλήξωμεν οὐδένα, λέγοντες ὅτι ἤδη ἐσχηματίσθησαν δύο μερίδες. Οἱ μὲν εἰς τὰς καπνοσύριγγας ταύτας βλέπουσι μόνον νεώτερα ἀντικείμενα, οἱ δὲ θεωροῦσιν αὐτὰς ὡς ἀρχαιότητας. Μεροβηγιανὰς τοῦλάχιστον, ρωμαϊκὰς ἴσως καὶ ἀκόμη προρωμαϊκῆς ἐποχῆς. Ὡσαύτως δὲν θὰ ἐκπλήξωμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν προσθέτοντες ὅτι, οἱ ἀρχαιολόγοι οἱ ἀπαρτίζοντες τὴν δευτέραν μερίδα, εὗρον ἤδη παρὰ τοῖς κλασικοῖς συγγραφεῦσι κείμενα, βεβαιοῦντα ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐκάπνιζον.

Ὁ Ἡρόδοτος (1 202) ἀφηγεῖται ὅτι ὁ Κῦρος, ἀναχωρῶν διὰ τὴν κατὰ τῶν Μασσαγετῶν ἐκστρατεῖαν, εἶδε τοὺς κατοίκους τῆς νήσου τῆς Ἀράξου συναθροισμένους περὶ μεγάλην πυρὰν καὶ εἰσπνέοντας τὸ ἄρωμα καρπῶν καιομένων, οἵτινες τοὺς ἐμέθυσον ὡς ὁ οἶνος. Ὁ Πομπήσιος Μέλα ἀναφέρει ὅτι παρὰ τοῖς Θραξῖν ὑπῆρχε συνήθεια ἀνάλογος καὶ ὁ Πλούταρχος μνημονεύει ὡσαύτως λαοῦ μεθύσμενου ἐκ τῆς ὀσμῆς χόρτου, ὀριγάνου καλουμένου. Ὁ Πλίνιος (XXI-16) βεβαίῳ ὅτι βάρβαροί τινες εὐχαριστοῦνται ἀπορροφῶντες τὸ ἄρωμα φυτοῦ τινος τὸ ὁποῖον καιοῦσι, καὶ ὁ αὐτὸς Πλίνιος (XXVI-36) συνιστᾷ ὡς θαυμάσιον φάρμακον κατὰ τῆς βηχῆς «νὰ καπνίζωσι διὰ καλάμισκου φύλλα ξηρὰ βηχίου καὶ νὰ πίνωσιν εἴτα ποτήριον καλοῦ οἴνου τῆς Κορίνθου».

Ἐκ τῶν ἀνω σημειουμένων χωρίων ἐξάγεται, ὅτι τὸ δεύτερον τοῦ Πλινίου εἶναι τὸ μόνον, ἐν ᾧ γίνεταί μνεῖα ἐργαλείου ἀρίστως ὑπομνησκόντος τὴν καπνοσύριγγα, τῶν λοιπῶν, μᾶλλον ἀναφερομένων εἰς ἀπλοῦς καπνισμοῦς. Ἄλλ' ἔάν ἀπητῶμεν παρὰ τῶν ἀρχαιολόγων μαθηματικὰς ἀποδείξεις, θὰ ἐχάνετο μία ἐπιστήμη εἰς ἡν τοσαύτας ὀφείλομεν γλυκεῖας ἀπολαύσεις.

Πρὸ τινος ἐφημερίσ-τις ἀνέγραψεν ὅτι ὁ Ἐπιμελήτης Αὐστριακοῦ τινος Μουσείου, ἀποκτήσας ἀγαλμάτιον ἐξ ἠλέκτρου ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, μετ' ἀπορίας καὶ ἐκπλήξεως ἐβεβαίωθη ὅτι ἦτο κατεσκευασμένον ἐκ θραυσμάτων ἀρχαίων καπνοσυριγῶν. Θὰ ἦτο δὲ ἐπιεὶ εὐάρεστος ἐκπλήξις ἐάν ἐμάνθανεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι, ἂν δὲν ἐκάπνιζον σιγαρέτα, εἶχον τοῦλάχιστον καπνοσύριγγας.

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Ἦλιος δύνει· τὸ φῶς τῆ σκοτίας βαθυπῶδον ὑπείκει, ὁ οὐρανὸς τὴν λάμπουσαν αὐτοῦ αἴγλην τῷ ζόφῳ παραχωρεῖ ἢ σελήνη σὺν τοῖς ἑτέροις τοῦ οὐρανοῦ λαμπτήροισιν τὴν βασιλείαν τῆς ἐπιβάλλει καὶ ἡ νύξ διὰ τοῦ μέλαινος αὐτῆς πέπλου τὸ σὺμπαν περιβάλλει, ἐν ᾧ ἀσυχρόνως τὰ ζῷα εἰς τὰς στρωμνάς των ἀποχωροῦσιν, ἵνα τὸ ἐκ τῶν κόπων σῶμα ἐν τῷ τοῦ ζόφου κράτει ἀναπαύσων. Μόνον εἰς τὴν παραλίαν τὴν πλυσίον τῆς πόλεως Β... εὐρισκόμενῃν, ἔφηδος εἰκοσαετῆς περίπου ἀγρυστινος παραμένει κρατῶν χαλαρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του βρέφους τι περιπατῶν δὲ σκυθρωπὸς καὶ τεθορυβημένος τῆδε κακεῖσε, φαίνεται, ὅτι εὐρίσκειται ἐν ἀμηχανίᾳ περὶ τοῦ τί νὰ πράξῃ.

Τὰ πάντα περὶ αὐτοῦ καταφῆ φαίνονται· ὁ τῶν κυμάτων φλοῖσθος τὰ ὠπὰ του ἐρεθίζει, τὸ πᾶν ζοφῶδες ἐν τῇ τοῦ προσώπου ἐκφράσει ἀπεικονίζεται. Οὐδὲν καλὸν συναίσθημα ἐκ τῆς ἀραιότητος ἐκείνης φυσικῆς καλλονῆς ἐν αὐτῷ ἀποτυπύεται. Τὸ πᾶν οὐκ αἰσθητῶς, τὸ πᾶν οὐδὲν εἰς αὐτὸν φαίνεται. Ἡ διεσθαρμένη ψυχὴ του οὐδὲν ἐννοεῖ.

Αἴφνης τὸ βρέφος ἀτενίζει, τὸ στήθος διὰ τῆς χειρὸς τύπτει· τί τὸ σημεῖον; σκέψεις ἀποτρόπαιοι ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀνοσιούργηματος πηγάζουσαι κατατρυχούσιν αὐτόν, ἐν ᾧ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἀναφωνεῖ αὐτῷ γεγονυῖα τῆ φωνῆ. «Ἀκόλαστε τί ἐπραξας; κακοδαίμονει νῦν, μὴ εὐρίσκει τόπον ἀναπαύσεως». Βαδίζει, προχωρεῖ, ἴσεται ἡ ἀναπνοὴ του διακόπτεται καὶ αὐθις ἀναλαμβάνει τὴν πορείαν τῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀγριοὶ τὸν φόβον ἐμπνέουσι καὶ ὁ τῶν κυμάτων φλοῖσθος τὴν ἀδμημονίαν παρακολουθεῖ. Κατατρυχεται, κοπιᾷ, μοχθεῖ ἀπολαμβάνει ὧν ἐπραξε.

Ἡ νύξ προβαίνει· ἡ σελήνη περιλαμπρῆς τὸν οὐράνιον διατρέχει θόλον ἐν τῇ γαλινηαῖᾳ ἐκείνῃ ἀντικατοπτριζομένη θαλάσση. Αἴφνης οὗτος προχωρῶν ὑπὸ τὸ γλυκὺ τῆς σελήνης φῶς διακρίνει πόρρωθεν μικρὰν λέμβον ἐλαφρῶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης κινουμένην, ὡς τὰ φύλλα τῶν δένδρων ὑπὸ τὴν τοῦ ζεφύρου πνοήν. Ἡ ἀναπνοὴ του, ἡ ἀκανόνιστος ὀλίγον, ἀναλαμβάνει καὶ «ἰδοὺ» ἀναφωνεῖ «μέτρον σωτηρίας» καὶ πρὸς τὴν λέμβον ὡς καταδιωκομένη περιστρεφά τρέχει. Ἡ λέμβος ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ κινουμένη ἀνέμου προχωρεῖ βραδέως, ἐπὶ μᾶλλον τὴν δυστυχίαν του ἐπαυξάνουσα, αὐτὸς δὲ κινεῖται τῆδε κακεῖσε, ὡσεὶ προσπαθῶν διὰ μαγείας αὐτὴν πλυσίον του νὰ φέρῃ. Ἄλλ' ὁ ἐλαφρὸς ζεφύρος οὐδόλως τὰς σκέψεις του συμμεριζόμενος βραδέως ταύτην πρὸς τὰ πρόσω ὀθεῖ. Τέλος ἡ λέμβος πλησιάζει καὶ δίκην μαινομένου εἰσέρχεται εἰς ταύτην, ἐν ᾧ ἡ ὀχρόλευκος σελήνη εἰς μικρὸν κρύπτεται νέφος τὴν δυστυχίαν του οὕτω ἀπεικονίζουσα. Τὸ ἐμβρυον ἐν τῇ ἐσχάρᾳ τῆς λέμβου καταθέτει, αὐτὸς δὲ ἰσχυρῶς κοπιλατεῖ ἀπομακρυνόμενος τῆς παραλίας ὡς στρουθίον τοὺς βηματισμοῦς τοῦ κυνηγοῦ φεύγον.

Αἱ οὗται σκέψεις ἐν τῇ λέμβῳ αὐτὸν κατέχουσι καὶ τὸ ἀπαίδιον τοῦ νηπίου κλαυθυρόμα δλοκλήρους αὐτῷ ἀκολασίας καιροῦς ὑπενθυμίζει. Ἡ λέμβος γοργῶς προχωρεῖ ὀχίζουσα τὰ μικρὰ τῆς ἡρέμου θαλάσσης κυμάτια καὶ ἀφρόν πρὸ τῆς πρῶρας σχηματίζουσα.

Ἄλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγῃ; καὶ ποῦ θὰ δυνηθῇ νὰ ζῆσῃ μετὰ τοῦ προσκόμματος ἐκείνου; ἰδοὺ τὸ δίλημμα· ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ αἱ χεῖρες τὰς κόπας ἐγκαταλείπουσι καὶ ἰδρῶς τὸ μέτωπον αὐτοῦ περιλούει, ἐν ᾧ οὐκ ἀπανθρώπων πράξεων ὑπὸ τὸ ὄχρον τῆς σελήνης φῶς αὐτῷ παρουσιάζονται. Ἄγωνιᾷ, παλαίᾳ κατὰ τῆς ἀκαταμαχίτου φωνῆς τῆς συνειδήσεως, καταβάλλεται ὑπὸ ταύτης καὶ ἐκφρων τὸ πρόσωπον τύπτει τῆς μιᾶς σκέψεως τὴν ἑτέραν διαδεχομένης. Αἴφνης κύπτει τὸ βρέφος ἀνὰ χεῖρας λαμβάνει καὶ «ἔρρ» ἐς κόρακας ἀναφωνῶν αὐτὸ εἰς τὰ κύματα ρίπτει· μέγας ἀκούεται γδοῦπος ὡσπερ βιαία πνοὴ ἀνέμου διὰ μέσου κοιλάδων φερομένη καὶ τὸ βρέφος ὑπὸ τῶν κυμάτων ὀλοαίως καταπίνεται. Το ἔρριψεν! ἐχάθη ἐν τῇ ἀβύσσῳ! ποῖον; ἐκεῖνον ὅπερ ἀνοσίτως εἰς τὸν κόσμον ἔφερον, ἵνα βασανίσῃ ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποῦ οὐδὲν δικαίωμα εἶχε· ἐκεῖνο ὅπερ ἴσα πρὸς αὐτὸν δικαίωμα εἶχε· ἐκεῖνο τὸ ἐλευθερον ὄν, τὸν ἀνθρώπον, ὅπερ καλλίτερον ἴσως αὐτοῦ ἦτο· τὸ ἐξαφανίζει, τοῦ ἀφαίρει τὴν ζωὴν, ἢν τόσον ἀγροίκως καὶ κτηνωδῶς ἐν αὐτῷ ἐθικεν, τὸ καταστρέφει μὴ εἰδῶς ὡς ἐκ τῆς πορρώσεως του ὅτι ἦτο ἄτομον ἰδιαίτερον, ὡς αὐτὸς.

Μόνος ἦδη εὐρίσκειται δεύτερον ποτῶν ἀνοσιούργημα. Ἀναλαμβάνει τὰς κόπας καὶ βιαίως πρὸς τὴν μακρὰν φαινομένην ἀκτὴν κοπιλατεῖ. Ἡ ἠὼς ἤρξατο ὑποφώσκουσα καὶ ἡ σελήνη ἀμυδρῶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηφανίζεται. Τὰ ἐπὶ τῆς μακρᾶν παραλίας δένδρα ἀμυδρῶς διακρίνονται φέροντα ἐπὶ τῶν φύλλων δίκην ἀδαμάντων στυλιδόντων τὰς ἐν τῷ ἀρχομένῳ φωτὶ λαμπούσας σταγόνας τῆς ἑαρινῆς δρόσου. Οὕτω κοπιλατῶν προῦχώρει, ὅποτε ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ ταράσσεται ὑπὸ ἀνέμου βορρᾶ τὸν ζεφύρον καταπνίξαντος, ὡς λέων κειναλέος μικρὸν καταβροχθίζων κόνικλον. Ἡ λέμβος ταράσσεται καὶ κινδυνεύει νὰ καταποντισθῇ, αὐτὸς δὲ ἔρμαιον τῆς τύχης ὧν περιπατεῖ τῆδε κακεῖσε ἐπὶ τῆς λέμβου, ἰστία ζυτῶν. Ἄλλὰ ποῦ τοιαῦτα; Ἡ λέμβος ἀποκλίνει τῆς διευθύνσεως καὶ ἀλλοίαν λαμβάνει ὁδόν, ὡς χάρτης ὑπὸ ἀνέμου φερόμενος. Ἀγριοὺς τὸ κύμα τὸν μαινομένον μισοῦμεναν βορρᾶν τὴν λέμβον πλάττει καὶ ὅτε μὲν ἐντεῦθεν εἰσέρχεται καὶ πληροὶ αὐτὴν ὕδατος, ὅτε δὲ ἀποσπᾷ μέρος σποπτότος τινὸς ξύλου. Οὕτω ἐν τῇ λέμβῳ κλυδονιζόμενος καὶ ἔρμαιον τῶν κυμάτων γενόμενος, ἀπελπίς καὶ ἐμβρόντητος ἴσεται τὸ μοιραῖον ἀναμμένων τέλος.

Αἴφνης, οὕτω ἰσταμένου, κύμα λυσάλαον τὸ βρέφος ἐπὶ τῆς λέμβου κτυπᾷ, εἰς αὐτόν τὸ διπλοῦν ὑπενθυμίζον ἀνοσιούργημα καὶ βιαίως αὐτὴν ἐπὶ τὰ πλάγια ὀθεῖ· ταράσσεται, προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ, ἀλλ' ἀδύνατον· ἕτερον ἰσχυρότερον κύμα αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέμβου ἀφαρπάζει καὶ βαρῶν ἐντὸς τῶν μαινομένων κυμάτων ρίπτει. Ὁ ἦλιος ἀνατέλλει ὑπὸ τὰ νέφη προσπαθῶν τὴν βαρείαν νὰ ζωογονήσῃ ἀτμόσφαιραν, τὸν ἐκ νεφῶν κεκαλυμμένον οὐρανὸν εἰς αἴθριον νὰ μεταβάλλῃ. Τὴν στιγγὴν καθ' ἣν ἐπὶ

τῶν κυμάτων πίπτει, ὀλίγα ἰσχυραὶ ψεκᾶδες ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένης κεφαλῆς πίπτουσιν, ὡς τύψεις ὑπὸ τοῦ πλάστου ἐκπεμπόμεναι. Κυλιέται τῆδε κακεῖδε ὑπὸ τῶν κυμάτων φερόμενος, κολυμβῶ, ἀγωνιῶ, διευθύνεται πρὸς τὴν πολὺ μακρὰν φαινόμενην παραλίαν, νομίζει ὅτι νικᾷ πρὸς στιγμὴν, ὅτι κατορθοί τι, ἀλλὰ κύμα αὐτὸν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπαναφέρει. Οὕτω ταλαιπωρούμενος καὶ μεταξύ θανάτου καὶ ζωῆς εὐρισκόμενος τὴν θείαν ἐπικαλεῖται ἀντίληψιν ἰσως ἵνα περισσότερον τιμηθῆ. Ὁ ἀνεμος συρτίζει καὶ αὐτὸς κατὰ τοῦ μεγάλου δράκοντος, τῆς θαλάσσης, παλαίων.

Τέλος μετὰ πολλὰς βασάνους τοῦ ἀνέμου κοπάσαντος καὶ τοῦ ἡλίου τὴν ἐξουσίαν του ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιβαλλόντος κατορθοί ἡλίου μεσουρανοῦντος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἐξέρχεται τῆς θαλάσσης γυμνός, ταλαιπωρημένος, κεκμηκός, τὰ ὕδατα ἐκ τῶν πλαγίων ρέουσιν ἐν ᾧ φῶναι ἐκεῖ πλῆσιον ἐμφωλευόντων ζῶων τὰ ἀνοουσιουργήματα ὑπενθυμίζουσι. Ὁ ἡλιος ἤδη πρὸς τὴν δύσιν ἀποκλίνει καὶ ὁ καύσων αὐτοῦ τὰ ὕδατα ἀπὸ τῶν σαρκῶν του ξεσταμίζει θερμαίνων αὐτόν, ὡς μήτηρ τὴν πλιγνὴν τοῦ νεογνοῦ ζωαρίου περιθάλλει, λήχουσα αὐτὴν καὶ τὰ σεσηπῶτα ἀφαιροῦσα μέρη. Ἀλλὰ τί θὰ πράξῃ νῦν; Τὴν πρὸς τὸ μακρὰν φαινόμενον χωρίον λαμβάνει διεύθυνσιν. Πανταχοῦ ρωγμαί, ἔλη καὶ ἄβυθὸς μέρη τὴν διάβασιν κωλύουσιν. Καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς προσπαθεῖ ὑπὸ τοὺς διαφόρους θάμνους τὸ κεκμηκός νὰ ἀναπαύσῃ σῶμα, θροῦς διελαύνοντος πλανωδίου ζῴου τὴν προσωρινὴν ταράσσει ἡσυχίαν.

Μετὰ παρέλευσιν μινῶν τινῶν παρελαύνοντες μίαν τῶν ὁδῶν τοῦ χωρίου ἐκείνου ἐν μιᾷ οὐρτῇ καθ' ἑν ὃν ὁ χωρικός ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἐθέροντο φαιδροί, συννητήσαμεν παρὰ τινὰ γωνίαν νέον τινὰ καταβεβλημένον καὶ ἐξησθενημένον ζητοῦντα βοήθειαν. Ἰστάτο ἐκεῖ μόνος, μακρὰν τῶν ἄλλων μὴ ἀπολαμβάνων τῆς χαρᾶς ὁ δυστυχὴς ἦτο ἐκεῖνος ζητῶν ἐλεημοσύνην ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐνέπαιζεν, ὃν ἐχλεύαζεν.

Θρασύβουλος. Σ. Βλησίδης

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ (*)

I

Χρόνια καὶ χρόνια εἶμαι χωσμένος
Ἐδῶ στῆ γῆ, βαθεῖα στῆ γῆ
Ἄγνωστος καὶ λησμορημένος...
Ἐγὼ ποῦ ἔτρεπα τοὺς Τρώας
Ὀϊμέ! εἰς ἄτακτο φωνή.

Ἄγνωστος καὶ λησμορημένος
Σ' αὐτὴ τὴν ἔνδοξον τῆ γῆ
Αἰῶνας βροσκοῦμαι θαμμένος
Ἐγὼ ποῦ μέγα βλέμμα μόνο
Τάραζα Οὐρανὸ καὶ Γῆ.

(*) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπηγγέλη ὑπὸ τοῦ γλυκυτάτου ποιητοῦ τῶν «Ἀθύσων» καὶ συνεργάτου τῆς «Φύσεως» κ. Μήτσου Παπασπύρου ἐν Μυκῆναις κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἐκδρομὴν τοῦ ἐν Ἄργει Φιλολογικοῦ Συλλόγου ὁ «Ἰναχος» τὴν 5 Μαΐου 1902.

Σ' ἔρτάριο θρόνο καθισμένος
Σε θρόνο πλοῦσιο καὶ ψυχρὸ
Βουδός, χλωμός, συλλογισμένος
Μεῖς' στοῦ Ταρτάρου τὰ σκοτάδια
Χρόνια καὶ χρόνια καρτερῶ.

Γύρω μου τάφοι... ὦ! τί τάφοι!
ὦ! ἀπειροὶ κόσμοι νεκρῶν,
Κόσμοι θαμμένοι στὸ χρυσάφι
Κοιμῶνται τὸν αἰῶνα ἔμπρο,
Τὸν ἔμπρο τους τὸ φοβερόν.

II

Πὸ πάνω μου εἰρείλια
Τὰ τόσα μου καλὰ τὰ
Ἐρείλια, συντριμματα
Τῶν Μυκηνῶν τὰ πλάτια.

Πὸ πάνω μου εἰρείλια
Οἱ πύργοι τῶν γερραίων
Ἐρείλια τ' ἀθάνατα
Κάστρα τῶν Μυκηνῶν.

Ὀϊμέ! χλωμὴ καὶ ἀγνώριστη
Ἡ Πύλη τῶν Λεόντων
Μαρτύριο περιήγατο
Τῆς χώρας τῶν δρακόντων.

Ὀϊμέ! χλωμὴ καὶ ἀγνώριστη
Καὶ ἡ Πελοία Κρήνη
ὦ! οἱ αἰῶνες οἱ σκληροὶ
Τὴν στέρεψαν καὶ ἐκείνη.

ὦ! ἔτρα εἰρείλια
ὦ! ἰσχυμένοι θόλοι
Σεῖς μόνον φανερώσετε
Τῶν Ἀτρινῶν τὴν πόλιν.

III

Καὶ τώρα σὰν καμμιὰ νυχτιὰ
Γέμρει ἀπαλὰ ἡ ψυχὴ μου
Στοὺς τόπους τῶν ὀνειρῶν της,
Στὰ μέρη τῶν ἐρώτων,
Στὰ μέρη τῶν εὐτυχῶν,
Τῶν ὄρκων της τῶν πρώτων,
Στὰ δώματα τοῦ Λυκαγόου,
Στὰ δώματα τοῦ σκότους
Καὶ θυμηθῶ θείες στιγμῆς
Καὶ τῶν φιλιῶν τοὺς κρότους...
Καὶ τώρα σὰν καμμιὰ νυχτιὰ
Ἀνάλαφρα ἡ ψυχὴ μου
Πέμρει τῆς στρατὸς πωπερῆ
Στῆς ρειδῆς μου τὰ χρόνια
Τῆς στρατὸς ποῦ μ' ἐδόξασαν
Καὶ δόξασα αἰῶνια.

III

Νοιώθω μιὰ ξένη δύναμι
Μεσα στὰ κόκαλά μου
Καὶ τρίζει τὸ κουράρι μου
Καὶ τρίζει ἡ φορεσιά μου
Καὶ χάνονται τὰ ἔρπετά
Τοῦ τάφου ἀπὸ μπροστὰ μου.

Κλαίει ἡ ψυχὴ μου ἡ ἄμοιρη
Τὴ νύχτα, στὸ φεγγάρι
Ἀκουμπισμένη σὲ τραπὸ
Τῶν Μυκηνῶν λιθάρι
Καὶ στὰ εἶ ἀπὸ τὰ μάτια της
Δάκρυ—μαρμαριτάρι—

Ἄ! Κόσμοι ποῦ διαβαίνετε
Ἄ! Κόσμοι ἐοῦσι ποῦ ζητε
Μὴ λησμονεῖτε τοὺς νεκρούς...
Ποτὲ μὴ λησμονεῖτε
Ἐκείνους ποῦ αἰῶνια ζοῦν
Ὅταν ἐσεῖς δὲν ζητε.

1902

Μήτσος Παπασπύρου

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Χίος-Σμύρνη Μυτιλήνη Κωνσταντινούπολις. Προσάραξις τῆς Ἐλ-Καχίρας. Δύο ἡμερονύκτια ἐν τρόμφῳ καὶ ἀγωνίᾳ. Cherchez la femme.

Τὴν 5 ὥραν μ.μ. τῆς προπαραελθούσης Παρασκευῆς ἐπιβιβαζόμεν ἐπὶ τῆς «Σμύρνης» ἀτμοπλοίου τῆς Ἐταιρείας Κουρτζῆ, μετὰ πολλῆς λύπης καὶ κατηφείας, διότι ἐγκατέλειπον τὰς Ἀθήνας καὶ ποιάς τινας εὐχαριστήσεως, διότι ὁ ἀνεκουφιζόμεν ἐκ τῶν συνεχῶν ἐργασιῶν μου, ὅτε μετ' ὀλίγον ἤρχισαμεν ἤδη νὰ ἐξερχόμεθα βραδέως τοῦ ὠραίου λιμένος Πειραιῶς καὶ ἐν τάχει νὰ βαίνομεν μετ' ὠραίου καὶ γαληνωτάτου καιροῦ πρὸς τὸ περίλαμπρον καὶ ἰστοφές ἱστορικὸν Σούνιον. Ἐκεῖθεν ἡ Σελήνη πλησιφανῆς ἤρχισε ν' ἀναφαίνεται, μακρόθεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀνατέλλουσα καὶ εὐφροσύνως πάντες ἐκ τοῦ καταστρώματος τὴν ὑποδεχόμεθα, πλὴν μετ' ὀλίγον σὺν ταύτῃ καὶ ἀνεμος σφοδρὸς βορειοδυτικὸς ἤρχισε νὰ πνέῃ, ὅτε σὺν τῇ ἐπακολουθησάσῃ ταλαινώσει τοῦ σκάφους μας ἠναγκαζόμεθα πάντες νὰ ἐγκαταλείπωμεν τὸ κατάστρωμα καὶ ἐνωρίς νὰ ζητήσωμεν ἄσυλον εἰς τὰς περιωρισμένας ἐπιθαλασσίας κλίνας μας.

Ὁ ὕπνος δὲν ἤρχισε νὰ μὲ καταλάβῃ, καθόσον ὁ εὐχάριστος καὶ ζωογόνος ἐκεῖνος ἀὴρ μὲ εἶχεν ἤδη ἀποναρκώσῃ, ἀλλ' αἰφνιδία στάσις τοῦ πλοίου περὶ τὴν 4 ὥραν τῆς πρωίας καὶ ὁ διαρκὴς συριγμός τοῦ πλοίου μ' ἀφύπνισεν ἀμέσως καὶ μετ' ἀπορίας διηλογιζόμεν, πρὸς τίνα σκοπὸν τὸ πλοῖον ἔστη καὶ καλεῖ τὴν προσοχὴν τινός.

Ἐγερθεὶς ἐν τῷ ἄμα ἀνήλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπου μετ' ἀπορίας παρὰ τοῦ καμαρώτου μαθητῶν ὅτι ἠγκυροβολήσαμεν εἰς Ἄνδρον καὶ ὅτι καλεῖ τοὺς λεμβούχους νὰ προσέλθουν, διότι δὲν μᾶς περιέμενον.

—Ὁραῖα, τῷ λέγω, καὶ ἡμεῖς νὰ νομίζωμεν ὅτι πρὸς τὴν Χίον βαίνομεν.

Κατακλίνομαι καὶ εὐτυχῶς καὶ πάλιν κοιμοῦμαι παρὰ τὸν σάλον τῆς θαλάσσης καὶ τὸν τετράχορον τῆς κλίνης μου καὶ μόλις περὶ τὴν 9 ὥραν ἠγέρθη, διότι ἀρέσκομαι νὰ μένω κλινήρης, ὁσάκις ταξιδεύων τὴν πρῶταν τὸ πλοῖον ταλαντεύεται. Εἶναι κινήσεις παρεμφερῆς πρὸς πελωρίαν ἀπὸ δένδρου κρεμαμένην ὠραίαν αἰῶραν.

Τὴν μεσημβρίαν ἀφίχθημεν εἰς Χίον, ὅπου εἰσήλθομεν εἰς τὸν μικρὸν, ἀλλὰ ὠραιότατον λιμένα τῆς καὶ ἠγκυροβολήσαμεν παρὰ τὴν ἀκτὴν. Κύκλωθεν περιβάλλετο ὑπὸ λαμπροτάτου λιθίνου κρηπιδώματος καὶ ὀμαλωτάτης λιθοστρώτου ὁδοῦ, χρησιμεύουσης πρὸς τὸ ἐσπέρας καὶ διὰ περίπατον τῶν κατοίκων, πολλαχθὲν δὲ ὠραῖαι οἰκοδομαὶ ποικίλλουσι τὴν εὐμορφίαν τοῦ συνόλου, ἐξ ὧν διακρίνεται τοῦ κ. Λιάσκου, ὅστις εἶναι καὶ ὁ ἐκτελεστὴς τοῦ λαμπροῦ καὶ μοναδικοῦ ἐν πολλοῖς τούτου ἔργου, δι' ὅπερ ἐδαπανήθησαν οὐκ ὀλίγα.

Πλὴν δυστυχῶς ἐπεβαρύνθη τὸ τοπικὸν ἐμπόριον, ὡς λέγεται, καὶ οἱ κάτοικοι παραπονοῦνται, διότι ὠπισθοδρομήθη ἡ ἀνάπτυξις αὐτοῦ. Φυσικὴ συνέπεια, καθόσον τὰ καλὰ «κόπια» κτῶνται.

Τοῦ πλοιάρχου δὲ δηλώσαντος ἡμῖν, ὅτι ἐπιτακτικὴ ἐργασία τοῦ πλοίου ἐπέβαλε τὴν διαμονὴν μας ἐκεῖ μέχρι τῆς 6 μ.μ. ἐπωφεληθέντες τῆς περιστάσεως, ἐξήλθομεν μετὰ τοῦ ἐξ Ἀγκύρας συνταξιδιώτου κ. Κυριάκου Ξενίδου ἱατροῦ καὶ ἐπεσκέφθημεν τὴν πόλιν, τὸν ἱατρὸν κ. Ὁθωνα Ὀρνοσταῖν καὶ τὸν πανιερώτατον ἀρχιεπίσκοπον κ. Διον. Νικολόδη. Ἡ πόλις ἐφάνη ἡμῖν καὶ ἐσωτερικῶς ἀρκούντως προοδευτικὴ καὶ ὠραία μετὰ καλῶν ὁδῶν, λαμπροτάτων θέσεων καὶ ρομαντικωτάτων τοπιέων. Φημίζονται ὁμῶς αἱ ἐξοχαί τῆς καὶ τὰ ὀλίγα προϊόντα τῆς νήσου, ἅτινα δυστυχῶς δὲν ἐπαρκοῦν πρὸς εὐημερίαν τῶν κατοίκων, οἵτινες ζῶσι περιωρισμένως, πολλῶν ἀναγκαζομένων νὰ ζητῶσι μείζονα δρᾶσιν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Τὸν κ. Ὀρνοσταῖν εὐρομεν ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ καταγεγόμενον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ασθενῶν του. Εἶναι ἀνὴρ πεντηκοντοῦτης περιόου, δραστήριος, ἐπιμελής καὶ ἀκούρατος, κάλλιστος ἐπιστήμων καὶ διακεκριμένος πολίτης. Υἱὸς δὲ τοῦ ἀοιδίμου ἡμῶν φίλου καὶ πολυτίμου συνεργάτου Βερνάρδου Ὀρνοσταῖν, ἀρχιάτρου τοῦ Ἑλλην. στρατοῦ, μᾶς ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης καὶ περιεκοιμήθη κατὰ τὸ ἐνόν.

—Ὅστε θὰ ἔχωμεν πάλιν ἐντυπώσεις ταξιδίων, μοι λέγει καὶ θὰ ἐπισκεφθῆτε νέα μέρη. Νὰ μὴ γράψητε δι' ἡμᾶς, ὅτι μᾶς ἤβρατε εἰς τοιαύτην θέσιν.

—Τούναντιον θὰ γράψω διὰ τὴν δραστηριότητά σας καὶ τὴν πολλὴν ἐργασίαν σας. Καὶ ἀληθῶς ἐνῶ συμφιλοῦμεν ἐκάλει εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αἰθουσάν του τοὺς ασθενεῖς, οὗς ἐξήταξε τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Εἶναι ἐπιτήδειος καὶ κάλλιστος ἱατρός, τυγχάνων πολλῆς ἐκτιμήσεως ἐν τῷ τόπῳ.

Εἶτα ἐπεσκέφθημεν τὸν σεβάσιμον πρωθυεράρχην, ὃν εὐρομεν οἴκοι, διαμένοντα ἐξῶθεν τῆς πόλεως εἰς τὴν ὑψηλὴν καὶ ὠραιότεραν συνοικίαν αὐτῆς. Ἐπέδειξε μεγίστην χαρὰν καὶ ἐξέφρασε ζωηρὰν εὐχαριστήσιν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ ἐπισκέψῃ μας, λέγων:

—Χαίρω πολὺ, ὅπου σὰς βλέπω κ. Πρίντεζη καὶ ἐξεπληρώσατε μεγίστην ἐπιθυμίαν, ἢν εἶχον, νὰ γνωρίσω καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν γράφοντα τόσα ὠραῖα πράγματα ἐν τῇ «Φύσει». Καὶ ἔχετε πολλοὺς συνδρομητάς, εἰσθε εὐχαριστημένος; Ἐρχεσθε ἤδη ἐξ Ἀθηνῶν;

Καὶ μοι ἀπέτεινεν ὁ μελιχλιος, ἀγαθώτατος καὶ

σεβάσμιος Ιεράρχης σωρείαν ἐρωτήσεων, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ ἐκφράσῃ τὴν πολλὴν χαρὰν, προσθέσας μοι, ὅτι αὐτὸς σπανίως ταξιδεύει καὶ ὅτι ἐλυπηθῆ μὴ δυνήθεις νὰ μεταβῆ εἰς Ζάκυνθον, ἐξ ἧς κατὰ γινέται, κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Σολωμοῦ, ἂν καὶ ἐπιμόνως προσεκλήθη καὶ προσήνεγκε πᾶν προθύμως τὸν ὄβολόν του.

Περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν μὲ καιρὸν ὠραιότατον καὶ γλυκύτατον, ἀτμόσφαιραν δὲ καὶ καθαρὰν καὶ θάλασσαν γαληνιώτατην, ἐπεβιάσθημεν τοῦ ἀτμοπλοίου μας καὶ ἀμέσως προσεκλήθημεν εἰς ὠραῖον ὄντως γεῦμα, ἀπάραντες ἐν ταυτῷ διὰ Τσεσμέ, ὅπου ἐφθάσαμεν μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Ἡ συντροφία μας ἀποτελεῖτο ἐκ τοῦ πλοίαρχου, τοῦ πρᾶκτορος τῆς Χίου μετὰ τῆς ἀξιολόγου καὶ εὐ ἡγμένης δεσποινίδος ἀδελφῆς του, τοῦ εὐγενεστάτου Κυρίου Βλάχου, φοιτητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονπλιέ, τοῦ ἀξιολόγου κ. Αὐγερινού, ἐμπόρου ἐν Τόνιδι μετὰ τῆς ἀξιολόγου συζύγου του, τοῦ ἱατροῦ κ. Κυρ. Ξενίδου ἐξ Ἀγκύρας καὶ ἐμοῦ. Τὸ γεῦμα μάλιστα εἶχε τελειώσει καὶ ἀμέσως ἡ Α' θέσις κατεκλύσθη ὑπὸ ἐπιβατῶν ἐκ Τσεσμέ, ἐρχομένων ἐκ τῶν λουτρῶν καὶ ἐπιμόνως ζητούντων θέσεις καὶ κλίνας, ἃς δὲν ἠδύνατό τις νὰ οἰκονομήσῃ δι' ἑαυτοῦ.

— Μὰ τότε τί διδότε εἰσιτήρια; διηρώτα ὁ εἰς ἐν ἀπορία.

— Τί κατάστασις εἶναι αὕτη, ἔλεγεν ἄλλος, ἐπιπλήττων.

— Ποῦ θὰ οἰκονομήσω τὴν πάσχουσαν σύζυγόν μου, ἀνέκραξε τρίτος μεθ' ὀργῆς. Καὶ τὸ διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως εἶχε πληρωθῆ ἐπιβατῶν, ἴστανμένων ὀρθίων μέχρις ἀσφυξίας καὶ κραζῶντων καὶ χαιρονομούντων ἀπελπιστικῶς, ἐν θυμῷ καὶ ὀδύνῃ: Ἰδίως αἱ φοβεραὶ διαστάσεις γυναικῶν τινῶν προυξένων τὴν φρίκην καὶ τὴν ἀηδίαν διὰ τὸ ἀνοικονόμητον αὐτῶν, ἰδίᾳ ἐν ὥρᾳ θέρους.

— Ὁψ, θὰ σκάσω ἀπὸ τὴν ζέστην ἔλεγεν ἡ μία, ζωηρῶς κινουῖσα πρὸ τοῦ εὐτραפוῦς προσώπου τῆς τὸ παμμέγιστον ριπίδιόν τῆς καὶ ἐν ταυτῷ ὠθεῖ τοὺς ἄλλους διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ μεσώτερον ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Μὰ τί κατάστασις εἶναι αὕτη, ἐπέλεγεν ἑτέρα, θέλουσα νὰ καθῆσθαι ἐπὶ θέσεως μὴ ὑπαρχούσης.

— Ἐχουν δίκαιον οἱ ἐπιβάται προσέλεγεν ὁ πλοίαρχος ἀφίπων τὴν θέσιν του καὶ ἐξερχόμενος.

— Ἦσυχάσατε, θὰ τὰ οἰκονομήσωμεν, ἀπήντα μειλχιῶς ὁ πρᾶκτωρ, καὶ ἐν ταυτῷ ἐκάλει τὸν καμαρώτον, ὅστις ἐν στενοχωρίᾳ ἐμορμόριζεν.

— Μὰ τί νὰ σᾶς κάμω, ποῦ νὰ βάλλω τόσον κόσμον, μοῦ περισσεύουν τρεῖς θέσεις καὶ εἶναι δεκατέσσαρες ἐπιβάται, ποῦ νὰ τοὺς οἰκονομήσω. Ἐν ταυτῷ δὲ κάποιος παραπλεύρως μου χωρήσας:

— Μπᾶ, κ. Πρίντζη, μοὶ λέγει, πῶς ἐδῶ;

Ἦτον ὁ κ. Βραχάλης μετὰ τῆς Κυρίας του ἐκ Καΐρου, οἵτινες ἦσαν ὁμοίως εἰς τὰ λουτρά καὶ μετέβαινον ἤδη εἰς Σμύρνην.

— Τί νὰ κάμωμεν, μοὶ ἔλεγον, δὲν ἔχομεν θέσιν. Καὶ ἐνῶ πάντες ἠδῆμόνουσαν καὶ ὁ πλοίαρχος μετὰ τοῦ πρᾶκτορος καὶ τοῦ καμαρώτου συνδιελέγοντο πῶς νὰ ἐξοικονομήσωσι τὴν περίστασιν:

— Εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τοῖς λέγω τότε, ὑπάρχει μία κλίνη εὐχαιρος, ἣν δύναται νὰ λάβῃ ὁ κ.

Βραχάλης ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλα δύναται νὰ οἰκονομηθῶν καὶ ἄλλοι, αἱ γυναῖκες ἃς περιορισθῶσιν ὅπως ὅπως εἰς τὸ γυναικεῖον διαμέρισμα, ἔστω καὶ χαμαί, οἱ δὲ ἄνδρες ἃς ἀρκεσθῶσιν ὅσοι δὲν εὐρωσι κλίνας εἰς τὰ ἀνάκλιτρα ἐδῶ τῆς αἰθούσης καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης, καταλλήλως διασκευαζόμενα εἰς πρῶτην ἀναπαυτήρια. Ἐγὼ ἔτυχε πολλάκις ἐπὶ τοῦ δαπέδου νὰ κοιμηθῶ ἕνεκα τοῦ συνωθισμοῦ τῶν ἐπιβατῶν. Τί νὰ κάμω. Μὴ σᾶς φαίνεται δὲ παράδοξον ἤδη τοῦτο διότι καὶ εἰς Παρισίους συμβαίνει.

Ἐπιπλέον πάντοτε ἄμα παρέλθη ὁ θυμὸς καὶ ἡ παραξενία ἐπακολουθοῦν τόσα ἐπεισόδια καὶ ἀστεῖα ὅπου θὰ διασκεδάσετε καλεῖτερον.

Ἄλλοι ἐγέλασαν καὶ ἄλλοι ἐμόρφασαν, ἀλλὰ τῇ ἀνάγκῃ καὶ θεοὶ πεῖθονται, ἀναγκασθέντων καὶ τῶν ἡμετέρων ἐπιβατῶν νὰ οἰκονομηθῶσιν ὅπως, ὅπως καὶ οὕτως ἀπεπλευσάμεν μὲ ὠραιότατον καιρὸν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἐκ Τσεσμέ καὶ μὲ γέλωτας καὶ μὲ διηγῆσεις ἀφίχθημεν τὴν ἐπαύριον πρωΐαν εἰς Σμύρνην, ἄλλων κοιμηθέντων πολὺ καὶ ἄλλων ὀλιγόν.

Τὴν Σμύρνην ἐπεσεκέρθη πολλὰ καὶ περιέγραφα ἤδη. Εἶναι πόλις, ὡς γνωστὸν, ὠραία, ἐμπορικὴ, παλαιότατη, μὲ λαμπρὰν εὐθείαν καὶ ἐπιμήκει προκυμαίαν, ὅπου συναθροίζεται καθ' ἐσπέρας ὁ καλεῖτερος κόσμος τῆς Σμύρνης, ἔχει πολλὰ θέατρα, λέσχας διασκεδάσεις, ἐξοχὰς δὲ περιφήμους καὶ ἀπολαύσεις μαγευτικὰς.

Ἐφέτος μετέβην εἰς Βουρνόβαν, μεσόγειον ὠραίαν κωμόπολιν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ αἰδεσιμωτάτου λογιῶν ἐφημερίου κ. Ἄντ. Σιγάλα καὶ καθηγητοῦ Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, καταγινόμενου καὶ εἰς τὴν γραμματοσημολογίαν, κατόχου δὲ σπανίας συλλογῆς ἐξ ἀπάντων τῆς ὑψηλῆς τῶν γραμματοσημῶν, ὅστις τυγχάνει παλαιὸς φίλος καὶ συνδρομητῆς, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχουσαν παράλιον ὠραιότατην πόλιν Καρδελιό, πρᾶκτορον τῆς Σμύρνης, καθόσον πολλοὶ διημερεύοντες ἐνταῦθα δι' ἐργασίας των, ἐπιστρέφονται τὰ ἐσπέρας εἰς Καρδελιό, καὶ ἄλλοι διέρχονται τὸ θέρος ἐκεῖ. Ἐχει δὲ ὠραίας ὁδοὺς, καλλίστας οἰκοδομὰς καὶ καταστήματα καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὴν Ἐρμούπολιν.

Ἐνταῦθα συνήντησα τὸν κύριον Κορδοβύλην μετὰ τῆς ἀξιολόγου συζύγου του Κυρίας Ἀθηνῶς καὶ τοῦ καλῶς κατηρητισμένου θιάσου του, ὅστις εἶδε εὐεργετικὴν παράστασιν ἐνταῦθα ὑπὲρ τῆς κοινότητος καὶ μετὰ τοῦτο ἐμελλε νὰ συνεχίσῃ τὰς παραστάσεις του ἐν Σμύρνῃ.

(ἔπεται συνέχεια)

Η ΓΥΝΗ

Ὁραία θὰ σᾶς προδώσῃ
Δυσεὶ δὲ θὰ σᾶς ἀπαρῶσῃ.
Πένης θὰ σᾶς καταστρέψῃ.
Πλουσία θὰ σᾶς κυριεύσῃ.
Ἀνδρῶς θὰ σᾶς ἀποκτενώσῃ.
Εὐφυνῆς θὰ σᾶς θαλασοδρομήσῃ.

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ὁ τελευταῖος τόνος ὁ ἐξελθὼν ἀπὸ τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου τοῦ ἦχει εἰσέτι, ἐλαφρὸς στεναγμὸς ἐπέψυε τὰ χεῖλη του, τὰ ὑγρά δυματὰ του ἠτένιζον ἐν ἐκτάσει τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτε ἠσθάνθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς δύο μικρὰ χεῖλη καὶ φωνὴν σιγαλήν, γλυκυτέραν καὶ τῶν τόνων τοῦ βιολίου του, ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς του:

— Μουσαῖε σὲ λατρεύω! ...

Ὁ Μουσαῖος ἀνεσπίρησε ἑστράφη καὶ εἶδε τὴν νεωτέραν θυγατέρα τοῦ ἰδιοκτητοῦ τῆς ἐπαύλειος ἐν ἡ ἐφιλοξενεῖτο.

Τὸ βλέμμα του ἐβυθίσθη ἠδέως εἰς τὸ ἰδικόν της. Αὐτὸς, εἰκοσαετής, ξανθοκόμης, ἔχων τοὺς γαλανοὺς θεσπεσίους ὀφθαλμοὺς ἐλαφρῶς ὑγροῦς καὶ τὰ ῥόδινα χεῖλη του τρέμοντα ἐξ ἠδείας ἐκστάσεως, ὡς φύλλον ῥόδου ὑπὸ παγεῖαν σταγόνα δρόσου, παρετήρει μὲ ἐκπληξιν τὴν δεκαεπταετῆ φίλην του, ὠραίαν ὡς ἄγγελος παιδικῶν ὄνείρων, ἔχουσαν πλουσίαν μέλαιναν κόμην καὶ μεγάλους μαύρους ὀφθαλμοὺς ἐκπέμποντας δέσμας χρυσοῦν ἀκτίων, ἐν ταῖς ὁποῖαις ἐκολύμβη ἠδέως τὸ ἰδικόν του βλέμμα: Ὁ οὐρανὸς τῶν ὀφθαλμῶν του εἶχεν ἀπέναντί του τὸ ἔρεβος τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνης, ἀλλ' ἔρεβος ἔχον αἶγλην Πραδείσου.

— Θάλεια! ... τῇ ἐψιθύρισε...

— Μουσαῖε! ...

— Μοὶ ὠμίλησας σὺ ἡ ὠνεῖρεῖθην; μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἀμβρόσια χεῖλη ἠγγισαν τὴν παρειάν μου, ὅτι φωνὴ ἠδέια ὡς ἀγγέλου μοὶ ἐψιθύρισε τι...

— Μουσαῖε σὲ λατρεύω... ἐγὼ σοὶ ὠμίλησα... μὲ ἀγαπᾶς;

Θάλεια! ... Καὶ δὲν τὸ ἐνόησες λοιπόν; Σὲ ἐλάτρευον ἄνευ ἐλπίδος πρὸ τόσου χρόνου καὶ ἠρχόμεν ἐδῶ εἰς τὸν κῆπον ὁ δειλίαιος καὶ ὑπὸ τὴν μηλίαν ταύτην ἐκλαίον διὰ τοῦ βιολίου μου τὸν ἐρωτᾶ μου...

Ἄλλ' εἰπέ μοι, Θάλεια, πρὸς Θεοῦ, μὴ παίζεις μετὰ τῆς καρδίας μου... εἰπέ μοι διατί μοὶ ἐψιθύρισε, ὅτι μ' ἀγαπᾶς; ...

— Διότι Μουσαῖε, σὲ λατρεύω... διότι εἶσαι ἔξοχος μὲ τὸ βιολίον σου. ὅταν ἐκτελῆς ἐπ' αὐτοῦ σύνθεσίν σου τινά, ὅταν τὸ γαλανὸν βλέμμα σου περιβάλλεται ὑγροῦς ἀδάμαντας, ἵνα ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Οὐρανοῦ, ὅταν κλίνη ἡ κεφαλὴ σου ὠχρὰ καὶ τὰ χεῖλη σου μειδῶσιν ἄρρητον μειδίαν, ὦ ναί! ... τότε μοὶ φαίνεται ὡς ἂν τι ὑπερκόσμον, ὡς αἰγλήεις ἄγγελος καί... σὲ λατρεύω Μουσαῖε! ...

Ὁ Μουσαῖος οὐδὲν εἶπεν, ἔλαβε μόνον τὴν μικρὰν χεῖρά της καὶ τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Μουσαῖε, εἶπε μετ' ὀλίγον ἡ Θάλεια, ἀναχωρεῖς μετ' ὀλίγον, ὁ πατήρ τὸ εἶπεν. Ἐλαβες παρὰ τοῦ πατρὸς σου ἐπιστολὴν προσκαλοῦσάν σε ὡς τάχιστα. Ἄλλὰ θὰ ἐπανέλθῃς ταχέως. Ἀληθῶς Μουσαῖε; ... Καὶ θὰ μὲ ἐνθυμῆσαι, ὅταν δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἐδῶ;

— Ἄν θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι! ὦ! αἰωνίως, Θάλεια! ... Θὰ σὲ ἀγαπᾶ καὶ μακρόθεν ὅπως καὶ ἐδῶ καὶ ἡ ἀπομάκρυνσίς μου δὲν θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ αἰσθηματός μου. Θὰ σὲ ἀγαπᾶ πάντοτε, ὡς ἀγαπᾶ τὸν

Θεόν μου, καίτοι δὲν τὸν βλέπω. Ὅσον δὲ διὰ νὰ ἐπανέλθω ταχέως, θὰ προσπαθῶ παντὶ σθένει καὶ δὲν θὰ εἶνε σφάλμα μου ἂν δὲν τὸ ἐπιτύχω.

— Ἀκουσον, Μουσαῖε... μετὰ ἓνα μῆνα ὑπανδρεύεται, ὡς θὰ μάθῃς σήμερον, ἂν δὲν τὸ γνωρίζῃς εἰσέτι, ἡ ἀδελφὴ μου Κλειώ. Ἐάν δὲν κατορθώσῃς νὰ ἔλθῃς ἐνωρίτερον, τότε ἐξάπαντος θὰ ἔλθῃς. Ἐδῶ εἰς τὴν ἀγροτικὴν μας ἐπαυλίαν θὰ γίνουσι οἱ γάμοι οἰκογενειακῶς. Ὅτε μουσικὴ θὰ ὑπάρχῃ οὔτε τίποτε, κατὰ τὴν θέλησιν ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ πατρὸς μας. Ὡστε σὺ θὰ ἔλθῃς μὲ τὸ βιολίον σου. Ἐν ὅσῳ εἶσαι μακρὰν μου, μὴ μὲ λησμονεῖς καὶ ἴσως ἄγγελός τις εἰς τὰ ὄνειρά μου θὰ μοὶ ἀναγγέλλῃ, ὅτι μὲ ἐνθυμῆσαι καὶ θὰ ἠδύνηται ὁ χρόνος ὁ χωρίζων μας... Ἀπελθε, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃς ἐντὸς μηνὸς τὸ πολὺ... μὴ λησμονεῖς, ὅτι ὁ χωρισμὸς μου ἀπὸ σοῦ θὰ εἶνε σκοτεινὴ νύξ διὰ τὴν καρδίαν μου, τῆς ὁποίας μόνον σέλας θὰ εἶνε ἡ ἐλπίς τῆς ταχέως ἐπανόδου σου. Ἀπελθε...

Καὶ ἐπιθέτω τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του ἀπῆλθεν ἐλαφρὰ ὡς χρυσάλις καί, ὅτε ἐμελλε νὰ καταστῇ ἀφανὴς ὅπισθεν συστάδος δένδρων, ἔστρεψε καὶ τῷ προσμεϊδίασεν.

Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος ἀπῆλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑποσχεθείς, ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ διὰ τοὺς γάμους τῆς Κλειοῦς.

Μετὰ ἓνα μῆνα εἰς τὴν ἐπαυλίαν τοῦ πατρὸς τῆς Θαλείας ἐγένοντο σπουδαῖα προετομασθῆναι διὰ τοὺς γάμους τῆς Κλειοῦς. Ὁ Μουσαῖος ἀκόμη δὲν εἶχεν ἔλθει. Τὴν ἐπομένην θὰ ἐγένοντο οἱ γάμοι. Ἡ Θάλεια ἐφαίνετο ἀνήσυχος, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνησυχίαν της δὲν θὰ διέκρινε τις λύπην ἀλλὰ πείσμα καὶ χάραν ἴσως.

Περὶ τὴν δεῖλην περιεπάτει εἰς τὸν κῆπον μετὰ κομποῦ νεανίου προσκληθέντος καὶ αὐτοῦ διὰ τοὺς γάμους καὶ υἱοῦ πλουσίου φίλου τοῦ πατρὸς της.

Ἐνν ἔβλεπε καὶ ἤκουεν αὐτοὺς ὁ Μουσαῖος θὰ ἐσπράξατο.

— Φιλτάτη, ἔλεγεν ὁ νεαρὸς σύντροφος τῆς Θαλείας, μὲ ἀγαπᾶς;

— Καὶ τὸ ἐρωτᾶς, Δημήτριε; ὦ! εἶσαι κακός!

— Φιλτάτη μου, ἔμαθον... μοὶ εἶπον... ὅτι... εἰς μουσικὸς... ὅτι ἓνα μουσικόν... ἓνα βιολιστὴν τὸν ἠγαπάτε καί...

— ὦ Δημήτριε, δὲν ἠξεύρεις τί λέγεις!... Τὸν Μουσαῖον! τῇ ἀληθείᾳ πάντα ἄλλον νὰ ὑποπτεύῃς ἢ αὐτόν.

Καὶ καγγάζουσα προσέθηκε:

— Τὸν Μουσαῖον!... Τὸν Μουσαῖον, ὅστις τίποτε ἄλλο δὲν δύναται ν' ἀγαπήσῃ ἢ τὸ βιολίον του καὶ τὴν μουσικὴν! Αἱ φίλτατέ μου!... Ἐγὼ, ὅταν ἀγαπᾶ θέλω ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀγαπᾶ νὰ λησμονῇ τὰ πάντα δι' ἐμέ! Θέλω νὰ μοὶ ὁμιλῇ περὶ ἐμοῦ μόνον, περὶ τοῦ ἐρωτός μας περὶ τῆς καλλονῆς μου! ...

— Ὅπως ἐγὼ;

— Ναί, ὅπως σὺ, φίλτατε. Ὅπως σὺ, ὅστις δὲν εἶσαι οὔτε μουσικὸς, οὔτε καλλιτέχνης, οὔτε ποιητῆς, ὅστε διὰ τὴν καλλιτεχνίαν νὰ λησμονῇ ἐμέ. Οἱ ποιηταί, οἱ μουσικοί, οἱ καλλιτέχνη ἀγαπᾶσι πολλὰ ἀφηρημένα καὶ αἴθια πράγματα, ὅστε διὰ τὴν γυναῖκα μένει μικρὸν μερίδιον ἀγάπης. Οἱ ποιηταί

ἀγαπᾶσι τοὺς ἀστέρας, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλασσαν, τὰ ἄνθη καὶ χίλια δύο ἄλλα. Οἱ ζωγράφοι παραπλήσια. Οἱ μουσικοὶ χειρότερα ἀκόμη. Ὅλοι εἶνε νὰ πέρνῃς τὸν ἕνα νὰ κτυπᾶς τὸν ἄλλον... Ἐγὼ θέλω ἢ φλόξ τῆς καρδίας ἐκείνου τὸν ὅποιον ἀγαπᾶ νὰ φωτίξῃ μόνον τὸ ἔμυδον τέμενος. Θέλω ὁ ἔρως μου νὰ εἶνε μονοθεϊστῆς καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι ἢ θεὸς του. Ὁμηλοῦσα οὕτως ἡ Θάλεια ἦτο ἀλοκότης ὡραία. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραπτον ἀπὸ ὑπερήφανον πῦρ. Τὰ πορφύρα χεῖλη τῆς ὑπερηφάνως συνεσπᾶντο. Αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν περιβεβλημέναι τὴν βασιλικὴν πορφύραν τοῦ ἔρωτος.

Ἀνήγειρε φιλαρέσκως τὴν μικρὴν χεῖρα τῆς καὶ ἐθώπευσε δι' αὐτῆς τὴν μεταξὺν κόμην τῆς ὡς ἵνα τὴν διευθετήσῃ.

Ὁ δὲ Δημήτριος ἐδράξατο τῆς χειρὸς ἐκείνης καὶ τὴν προσεκόλλησεν εἰς τὰ χεῖλη του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐὰν δὲν προσεῖχον ὁ μὲν εἰς τὸ φίλημα, ὅπερ εἶδεν, ἢ δὲ εἰς τὸν θρίαμβόν τῆς, θὰ ἤκουον ὡσεὶ πεπνιγμένον τινὰ βρυχηθμόν. Εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ ἐδράνου, ὅπου πρὸ μηνὸς ἐξεμυστηρεύθη ἡ Θάλεια τὸν ἔρωτά τῆς πρὸς τὸν Μουσαῖον. Καὶ αὕτη ἡ βέβηλος ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἐδράνου τούτου, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐρωτικὴν συνουσίαν τῆς μετὰ τοῦ Δημητρίου.

Ἐκεῖνος ἐκάθισε παρὰ τὸ πλευρόν τῆς.

— Εὐχαριστῶ, Θάλεια, εἶπε, μὲ ἐπεισεῖς. Εἶχον ἄδικον νὰ πιστεύω ὅ,τι ἐπίστευον. Ἀλλὰ σὲ ἀγαπᾶ τόσο!

Ὁ πατὴρ μου μὲ ἠρώτησε σήμερον ἂν θέλω νὰ γίνῃ ὁ ἀρραβὼν μας ἀβρὼν, μὲ τοὺς γάμους τῆς Κλειούς. Ὁ πατὴρ σου συγκατετέθη, οὐ θέλεις; . .

— Ὁ Δημήτριε!, ἀνεκράζε πλήρως χαρᾶς προσκολλᾶσα τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τῶν χειλέων ἐκείνου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη τόνος τόσοσπαρκατικὸς καὶ ἄγριος, ὥστε οἱ δύο ἐρασταὶ ἀνετινάχθησαν ὄρθιοι. Ὅπισθεν τῶν φυλλωμάτων διέκριναν τὸν Μουσαῖον. Ὁχρὸς, πάλλων, μὲ τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς του ἐξαστραπτώντας ἀγρίως, ὡς παράφρονος, μὲ συσπωμένην ἀλγεινῶς τὴν μορφήν, μὲ ὀρθωμένας τὰς τρίχας καὶ τὰ χεῖλη τρέμοντα ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς σπασμωδῶς τὸ τόξον τοῦ βιολίου του. Οἱ ἐρασταὶ ἐταράχθησαν. Ἦτο θαυμασῶς ὡραῖος ἐν τῇ ἀγριότητι του ἐκείνη.

Ἡ Θάλεια συνῆλθε πρώτη. Προῦχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε μειδιῶσα:

— Καλῶς ἦλθες, Μουσαῖε. Πλησίασον νὰ σὲ συστήσω εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου.

Ὁ Μουσαῖος τὴν προσέβλεψεν ἀγρίως. Ἀρὰ ἀνῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ τὴν συνεκράτησε σφιζὰς τοὺς ὀδόντας. Ἡ ἀπόγνωσις τὸν ἐπνιγε. Καὶ εἰθισμένος ὅλα τὰ αἰσθηματά του νὰ ἐκφράζῃ διὰ τοῦ βιολίου του ἤγγισε μανιωδῶς τὰς χορδὰς αὐτοῦ διὰ τοῦ τόξου καὶ ἤρξατο νὰ παίζῃ ἀγρίως ὡραίαν μελωδίαν.

Οἱ τῶνοι ἐξήρχοντο κατ' ἀρχὰς σπαρακτικοί, ἄγριοι, ριγηλοί. Ἐνὸμίζε τῆς ὅτι τῆς Ἀπογνώσεως οἱ σιδηροὶ ὄνυχες ἐσύροντο μανιωδῶς ἐπὶ τῶν χορδῶν.

Ἔργος κατέλαβε τοὺς ἐραστὰς, ἐν τούτοις ἔμεινον ἐκεῖ, καίτοι: θέλοντες νὰπομακρυνθῶσι, καὶ ἤκουον πάντοτε.

Καὶ ὁ Μουσαῖος ἐξηκολούθει τὴν μανιωδὴ σύνθεσίν του.

Τοὺς ἀγρίους τόνους διεδέχοντο ἄλλοι ἀγριώτεροι. Ἐνὸμίζε τις ὅτι ἤκουε τὸν μανιωδὴ ῥόγγον σπαρασσομένης καρδίας, τὴν φρικίαν τῶν πτερυγίων τῶν πόθων, τὸ ῥῆγος τοῦ σπαιρόντος νοῦ.

Εἶτα οἱ ἤχοι ἐγένοντο ταπεινότεροι ὡσεὶ ἡ καρδία ἀπέκαμε στένουσα. Μετ' ὀλίγον ὁμως καὶ πάλιν νέοι ἄγριοι ἤχοι ἠκούσθησαν ὡσεὶ ἡ καρδία ὑπὸ τὸν πτερονιστῆρα τῆς ὀδόντης σπαιρούσα ἔστεινε. Καὶ ἡ μεταπτώσις αὕτη ἐνέβαλλε ῥῆγος.

Ἐπὶ μακρὸν ἐξηκολούθησεν ἐτι νὰ παίζῃ:

Ὅτε μὲν οἱ τῶνοι ἐξήρχοντο ὡς ἀρὰ μανιωδῆς, ἄλλοτε ὡς καγχασιμὸς παράφρονος, ἄλλοτε ὡς θρήνος δεινὸς καὶ ἄλλοτε ὡς παράπονον μελαγχολικόν.

Τέλος ἔπαυσε.

Στεναγμὸς βαρὺς ἐξέφυγε τοῦ στήθους του καὶ μανιωδῆς ἐξηκόντις μακρὰν, ἵνα θραυσθῇ, τὸ βιολίον του. Ἐκεῖνο ὅμως ἐμποδισθὲν ὑπὸ τῶν κλάδων δένδρου κατέπεσεν ἐκεῖ πλησίον καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς χλόης ἀπῆκε στεναγμὸν ἐλαφρόν.

Ὁ Μουσαῖος ἐδραμε πρὸς αὐτὸ καὶ μὲ δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνέλαβε, τὸ ἠσπάσθη καὶ εἶπε!

— Καὶ ἡ καρδία μου ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ θραυσθῇ.

Ἡ Θάλεια καὶ ὁ Δημήτριος ἐκπληκτοί, συγκινημένοι, ἔμεινον ἀκίνητοι πάντοτε ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ὁ Μουσαῖος ἀνέλαβε τὸ βιολίον του καὶ μελαγχολικὸς, πλὴν γαλήνιος, ἤρξατο νὰ παίζῃ νέαν μελωδίαν.

Ἐν αὐτῇ διεκρίνετο μελαγχολία δεινὴ πλὴν καὶ ἐλπίς ὑποψόσκουσα. Οἱ τῶνοι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰς χορδὰς ἤρεμοι λεπτοί, γλυκύτατοι. . . . Τὸ ὄμμα του ἐδάκρυεν, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν δακρῶν ἐφαίνετο διαλάμπουσα γλυκεῖα ἀκτίς. . . . Ὅταν ἐτελείωσεν, ἐπλησίασε τοὺς δύο ἐραστὰς καὶ διὰ γλυκεῖας φωνῆς εἶπε:

— Σὰς ἐπεύχομαι ταχεῖαν στέφην καὶ βίον ἀνέφελον. . . . Καὶ πρὶν ἢ ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ ἀρθρώσῃσι λέξιν ἀπεμακρύνετο βραδείως καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἄφαντος κρυβείς ὑπὸ συστάδος πορτοκαλεῶν.

Οἱ ἐρασταὶ παρετηρήθησαν ἐπὶ μακρὸν ἐκπληκτοί.

Ἡ Θάλεια ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν:

— Τὸν δυστυχῆ τὸν ἠδίκησα ἴσως.

Εἶτα ὁμως σείσασα τὴν κεφαλὴν, τῆς ὁποίας ἡ κόμην ἐκυμάτισεν ὑπερηφάνως, ἐπλησίασε τὸν Δημήτριον καὶ ἀσπαζομένη αὐτὸν εἶπε:

— Ἐξακολουθήσωμεν, Δημήτριε τὸν περιπατόν μας καὶ τὴν ἐμιλίαν μας. . .

Καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ του ἐξηκολούθησε βαδίζουσα μετ' αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἐγένοντο οἱ γάμοι τῆς Κλειοῦς καὶ οἱ ἀραβῶνες τῆς Θαλείας μετὰ τοῦ Δημητρίου, ὁ Μουσαῖος δὲν ἦτο παρών. Μετὰ τινὰ ὁμως χρόνον, ὅτε ἐγένοντο οἱ γάμοι τῆς Θαλείας παρίστη συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ βιολίου του. Ἦτο πολὺ ὡχρὸς καὶ τὸ πρόσωπόν του εἶχε βαθεῖαν ἔκφρασιν μελαγχολίας.

Ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μείνῃ μέχρι τέλους τοῦ μου-

Η ΖΩΝΗ •

Πὸ χαλασμένο πύργον
μὲ μάρμαρα τρανά,
παλίου καιροῦ καμᾶρι,
βασιλίσα περναῖ.

Θωρεῖ μεριά ῥιχμένη
μὰ ζῶνῃ ἀστραφτερῇ,
τὴν πέρνει καὶ ἔς τὴ μέσῃ
γελῶντας τὴ φορεῖ.

Μὰ ἔξάφνου τὸ κορμί τῆς
παγώνει τὸ ζεστὸ
καὶ μαρμαρένιο πέφτει
ἔσ' ἐθρόνον σκαλιστό.

Σειέται ὁ πύργος τότε
καὶ σβύν' ἢ σιγαλιὰ
κι' ἀπ' τὰ θεμέλια βγαίνει
ἔσ' ἄν μάγισσας λαλιὰ:

— Ὁ βασιλεὺς ἀρνῆθη,
πρὸ τοῦ τὸν πάρης σύ,
τὴν κόρη ποῦ φοροῦσε
τὴ ζῶνῃ τὴ χρυσοῖ.

Ἐν Σμύρῃ Στυλιανὸς Γ. Σπεράντας

Η ΠΡΩΪΑ

Λαμπρὸν τῆς αὐγῆς ἀνατέλλει
τὸ ἄστρον μὲ αὔραν τερπνὴν,
ἡμέρον μὲ χάριν πολλὰν
καὶ δρόσον ἀγγέλλει.

Ἡ νύξ τὰ πτερά τῆς τανύει
καὶ σπεύδουσα φεύγει μακρὰν,
κι' ὀρίζων μ' ὄψιν φαίδρον
τὸ φέγγος δεικνύει.

Πτνῶν, ἀπόδων ἠχοῦσιν
ἠδύτατ' εἰς κήπους ὄδοι
μαρμαίρουσιν ὑδάτων πηγᾶι
χαρὰν ἐκδιποῦσιν.

Φυτὰ τε καὶ δένδρον τὰ φύλλα
βλαστάνουσι μὲ νέαν ζῶνῃ
κ' εὐδῶν ἐκπέμπουσι πνοὴν
τὰ ἄνθη ποικίλα.

Ποιμένες τὰ ποιῆμι' ἀμέλγουν
κ' αἱ ἐλαφ' εἰς λόφους πετοῦν,
βελάζουσι τ' ἀρνία, σκιρτοῦν,
αἱ χλόαι τὰ θέλγουν.

Μπότερες τὰ τέκν' ἀψυρνίζουσι,
καὶ δίδουσι αὐτοῖς τὴν εὐχὴν
καὶ πέμπουσι αὐτὰ ἔσθῃν σχολὴν,
προθύμως βαδίζουσι.

Ἀφίνουσ' ἐργάται τὸν οἶκον
καὶ σπεύδουσι λίαν ταχεῖς,
ν' ἀρχίσουν τὰ ἔργα εὐθύς,
πιστοὶ ἔσθ' καθήκον.

Καὶ πᾶσα ἡ ἐμφύχτος Φύσις
κ' ἡ ἀψυχὸς αἴψ' ἐνεργεῖ,
ἐν ὁμοῖα τινὶ συμπαγεῖ,
κινεῖται ἡ Κτίσις.

Μελίτη 1902

Θεοφ. Ἰ. Κόντης.

στηρίου καὶ νὰ εὐχηθῇ εἰς τοὺς νεονύμφους τὰς συνήθεις εὐχὰς, προσέτι δὲ παρακληθεῖς νὰ ἐκτελέσῃ φαίδρον τι μέλος εἰς τὸ βιολίον του. Κατόπιν ὁμως ὅταν τὸν ἀνεζήτησαν διὰ τὸ συμπόσιον δὲν τὸν εὗρον.

Ἡ Θάλεια πλησίασασα εἰς τὸ πρὸς τὸν κῆπον βλέπον παράθυρον διεκρίνε λευκὴν σκιάν γονυπετῆ ἐνώπιον τοῦ ἐδράνου, ὅπου ἄλλοτε εἶχεν εἶπε εἰς τὸν Μουσαῖον ὅτι τὸν ἀγαπᾶ. Ἦτο ὁ Μουσαῖος.

Γονυπετῆς πρὸ τοῦ ἐδράνου ἐκείνου καὶ στηρίζων τὴν φλεγόμενην κεφαλὴν του εἰς τὸ πρᾶσινον ξύλον του ἀνελύετο εἰς σπαρακτικούς λυγμούς.

Ἡ Θάλεια ἐταράχθη καὶ σιωπηλὴ καὶ σύννοος ἀπεμακρύνθη τοῦ παραθύρου κλείσασα καὶ τὰ παραπετάσματα. . . .

Μετὰ ἐν ἔτος ὁ Μουσαῖος ἐκηδεύετο, ἀφήσας ὄνομα μεγάλου συνθέτου. Ἡ ἀγρία ἐκείνη μελωδία γραφεῖσα κατόπιν ἀπὸ μνήμης καὶ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπόγνωσις» τῷ ἐδώρησε τὴν ἀθανασία. Ἡ ζωὴ του ὅμως ἐφευγεν ἀνεπιστρεπτεῖ. . . .

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας ἡ Θάλεια ἔτυχε νὰ καταβῇ εἰς τὴν πόλιν, ἐν ἣ κατεῖχε ὁ Μουσαῖος, δι' ἀγορᾶς τινας. Εὐρίσκειτο δὲ εἰς κατάστημά τι πολυτελείας διὰ νὰγοράσῃ τρίχαπτα, ὅτε διὰ τῶν ὑέλων τῆς προθήκης εἶδε διερχομένην κηδεῖαν καὶ ἐν τῷ φερέτρῳ νεανίαν περικάλῃ, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον ὑπεδείκνυεν ἔξοχον μεγαλοφυῖαν καὶ εἰς τὸ πλευρόν του βιολίον.

Μία ἀνάμνησις ἔφερεν ἐλαφρόν νέφος εἰς τὸ μέτωπόν τῆς καὶ στραφεῖσα ἠρώτησε τὸν ἔμπορον.

— Γνωρίζετε ποῖος εἶνε ὁ κηδεύμενος, κύριε;

— Εἰς μουσικοσυνθέτης, εἰς βιολιστῆς, ὁ Μουσαῖος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγουσι, ὅτι ἦτο μέγας συνθέτης καὶ ὅτι ἀπέθανεν ἀπὸ ἔρωτα ἀτυχῆ. . .

Τῆς Θαλείας τὸ μέτωπον ἐρρυθιδώθη ἐπὶ πλέον, μετ' ὀλίγον ὁμως ἤθρῖσεν, καὶ αὕτη ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ἔμπορον εἶπε:

— Δὲν ἔχετε λεπτότερα τούτων τρίχαπτα; . . .

Λαύριον

Γεώργιος Ν. Θωμαΐδης

ΠΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μὲ μαῦρο πάντα στεναγμὸν
Μὲ δάκρυα καὶ πόνο
Θυμᾶμαι ἔρωτα παλιῶ
Κι' ἀπ' τὸ καῦμὸ νεκρόνω.

Στιγμὴ καμμιὰ δὲν λησμονῶ,
Μὰ πὲς μου τί νὰ κάνω
Μὲ τὸ φιλί σου τὸ στερνὸ
Δὲν ἦτο ν' ἀποθάνω;

Νὰ μὴ σὲ βλέπω ἀπιστῆ
Σὲ ἄλλοτε νὰ γέρνεις;
Σὰν χάρος μπρὸς μου στέκεσαι
Καὶ τὴ ψυχὴ μου παίρνεις.

1902

Ἰλιάς Βρανᾶς

ΚΕΡΚΥΡΑ ΚΑΝΤΑ

Ἐσχάτως μόλις, μια νεαρά καλλιτεχνική ἑταρεία, ἡ ἀδελφὰ καθέρας Κερκύρα, ἐγκατέλειψε τὰς αἰωνίας θλίψεις τοῦ κόσμου τούτου, ἀποπύσασα εἰς τοὺς οὐρανίους τόπους, κατόπι μακρῆς μελαγχολικῆς νύκτος.

Ἦτο γυναικὴ, γυναικότητα ἢ καλλιτεχνικὴ φωτογράφος, κόρη τοῦ ἱατροῦ Κωνσταντίνου Κάντα ἐκ Κερκίρας, ἀνατροφῆς καὶ χαρακτηριστῶν σπαριῶν, ἐπὶ μακρὸν σπουδασα μετὰ τῆς ἐτέρας ἀξιολόγου ἀδελφῆς τῆς ἐν Παρισίοις. ἡ μὲν ἦτις κατ'ὄρθως μετὰ κόπους καὶ θυσίας μερίστας ἠ' ἀνυψώσῃ τὴν ὡραίαν τέχνην τῆς Φωτογραφικῆς εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν.

Εἶπε θαυμασία τῇ ἀλήθειᾳ ἢ ἐπιμονῇ καὶ ὑπομονῇ τῆς Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος, ἦτις ἐξηγάγετο ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐργαστηρίου τῆς ἔργα ἐπάμυλλα τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ τυχόντα βραβείων καὶ ἐπαίνων πολλῶν.

Καὶ ὅμως ἐκεῖνη ἦτις πολλὰ ἐμύθησεν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἐπέπρωτο ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς ἀηθίας τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ σβεσθῆ, ὡς λαμπρὰ καιομένη ὑπὸ τῆς φλογὸς τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀγνωμοσύνης.

Ἴσως τώρα εἶνε εὐτυχιστέρα ἐκεῖ ἀνωθι καὶ ἴσταται ὡς ἀγγελὸς φύλαξ καὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Στρέψατε τὴν χεῖρα σας πρὸς τὰ ἄνω, οὕτως ὥστε ὁ ἀγκὼν νὰ εὐρίσκειται εἰς θέσιν ὀριζόντιον καὶ νὰ δύναιτο νὰ ἴσταται ἀσφαλῶς στήλῃ ἐπ' αὐτοῦ 10 περιπου χαλκίνων 10λέπτων νομισμάτων.

Τότε κινήσατε ζωηρῶς τὴν χεῖρα σας πρὸς τὰ κάτω ἔχοντες κεκλιμένην τὴν παλάμην καὶ ἐτοιμὴν νὰ δεχθῆ τὰ νομίσματα μόλις ἢ κἀθετος κίνησις τελειώσῃ. Τὸ πείραμα μετὰ τινος δοκιμᾶς δύναται καὶ ὁ ἀδαέστερος καὶ ἀνικανότατος νὰ ἐκτελέσῃ.

Ὅμως ἐν συναναστροφῇ εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸν νὰ βλέπῃ τις τοὺς διὰ πρώτην φοράν ἐπιχειροῦντας τοῦτο νὰ διασπείρωσιν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τὰ νομίσματα πρὸς μεγίστην εὐθυμίαν τῶν παρισταμένων.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΒΡΑΣΤΟΤΕ

Η ΑΝΟΡΕΞΙΑ

Ἐν τῷ στομάχῳ, τῷ ἐργαστηρίῳ τούτῳ τῆς ζωῆς, κατεργασία τῶν τροφῶν, γίνεται συνήθως ἐντὸς 7 ὥρων, ὅτε τελειώνει ἢ πέψις εἰς τοὺς καλῶς ἔχοντας. Μετὰ παρέλευσιν τῶν ὥρων τούτων ὁ στόμαχος μένει κενὸς καὶ τότε ἀναφαίνεται ἴδιον αἴσθημα ἀπαιτοῦν τὴν εἰσοδὸν ἐν τῷ στομάχῳ νέων τροφῶν· τὸ αἴσθημα τοῦτο καλεῖται πείνα. Ἐν δὲ ἐν τῷ στομάχῳ ὑπάρχουσι τροφαί, ἢ πείνα δὲν ἀναφαίνεται, οὔτε ὄρεξις πρὸς τὸ τρώγειν. Ἡ ἀνο-

ρεξία λοιπὸν σημαίνει ὅτι ἐν τῷ στομάχῳ ὑπάρχουσι τροφαί ἀπεπτοί, αἵτινες ἐάν διατηροῦνται πλέον τῶν 7 ὥρων, σημαίνει ὅτι ὁ στόμαχος εἶνε χαλαρὸς καὶ δὲν ἐργάζεται καλῶς πρὸς θρέψιν ἢ ὅτι ὁ στόμαχος δὲν μένει κενὸς τροφῶν καὶ τότε ἢ πείνα καὶ ὁ πόθος πρὸς βρώσιν δὲν ἀναφαίνονται, διότι ὑπάρχει δυσκολία τις, καὶ τὰ ἀφοδεύματα μένοντα ἐντὸς τῶν ἐντέρων σήπονται καὶ παράγουσιν αέρια ἐν αὐτοῖς καὶ ἐν τῷ στομάχῳ, ἅπερ χαλαρώνουσι τὸν γαστροεντερικὸν σωλήνα.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ γίνεται χρῆσις τονικῶν φαρμάκων καὶ ἀρωματικῶν, οἷον ρακῆς εἰς μικρὰν δόσιν καὶ ἐξωτερικῆς ἐντριβῆς ἐπὶ τῆς γαστρῆς διὰ τῆς χειρὸς.

Ὅταν ἢ ἀνορέξια προέρχεται ἐκ συχνῆς προσθήκης τροφῶν τότε πρέπει νὰ παύσῃ ἢ συχνὴ βρώσις καὶ μόνον κατὰ 6-7 ὥρας νὰ γίνεται. Ἦτοι τὴν πρωΐαν πιε καφέ ἢ λάδε κρόκον ὡσοῦ, τὴν μεσημβρίαν τὸ ἀριστον καὶ τὸ ἑσπέρας τὸ δεῖπνον.

Οἱ ἐν ἀναρρώσῃ δυσκοίλιοι ἀνάγκη νὰ λάβουν ἐλαφρὸν καθαρτικὸν πρὸς ἀφοδεύσιν. Πολλάκις οἱ ἀναρρωνύοντες παραπονοῦνται δι' ἀνορέξια. Τοῦτο γίνεται διότι συνεχῶς τρώγωσιν καὶ κατ' ὀλίγον.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Η ΒΑΝΙΛΛΙΑ

Ἡ βανίλλια προέρχεται ἐξ Ἀμερικῆς, εἶνε ὡς κεράτιον, ἐμπεριέχει ἐντὸς πολλῶν ελαιώδη, μέλανα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται σπόροι μικροὶ ἀπειροί, λαμπυρίζοντες. Ἐμπεριέχει ἔλαιον στηπτικὸν καὶ βενζοϊκὸν δξύ, ἢ ὁσμὴ τῆς εἶνε ἐμφαντικὴ καὶ διαρκῆς καὶ χρησιμεύει ὡς ἄρωμα εἰς φαγητά, γλυκίσματα, σοκολάταν, εἰς ποτὰ καὶ εἰς τὴν ἱατρικὴν.

Εἶνε διενεργητικόν. Ὑπὸ δόσιν μικρὰν ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ ὄργανον, διεγείρει τὸ πνεῦμα καὶ μάλιστα λαμβανομένη εἰς δέκα σταγόνας μετὰ καφέ. Διὰ τοῦτο ὠφελεῖ εἰς τὰς ἐγκεφαλικὰς διαταράξεις καὶ τὸν τυφοειδῆ πυρετόν.

ΤΟ ΚΑΚΑΟΝ

Οἱ σποροὶ κακάο ἢ θεοκόκκος προέρχονται ἐκ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς εἶνε διαφόρου ποιότητος, οἱ δὲ μᾶλλον προτιμητέοι εἶνε οἱ καλοῦμενοι κακάο φάρα. Ἐχει ἰδιότητα θρεπτικὴν καὶ τονικὴν. Ἀρμόζει κατὰ τῆς ἀτονίας καὶ ἀτροφίας, ζωογονεῖ τὴν ζωϊκὴν δύναμιν καὶ διεγείρει τὴν λειτουργίαν τῶν σωματικῶν ὀργάνων. Χρῆσις γίνεται διὰ τῆς σκευασίας τῆς σοκολάτας. Πρὸς ἐπίτασιν ἐννοῦται μετὰ τοῦ καφέ, κρόκου ὡσοῦ, μετὰ τοῦ σαλεπίου, τῆς βανίλλιας καὶ μετὰ ἀρωματικῶν ὑγρῶν, ἐγχύματος γλυκανίσου, ἡδυσμοῦ, κανέλλας κτλ...

ΑΙ ΜΑΛΔΙΒΑΙ

Ὀνομάζουσιν οὕτω τὰς νήσους τὰς κειμένας δυτικῶς τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ αὐταὶ εἶνε πολυάριθμοι, ἀλλὰ τοσαύτη εἶναι ἡ μικρότης αὐτῶν ὥστε δὲν δύνανται νὰ κατοικηθῶσι. Πολλὰ τούτων ἀπαρτίζονται ἐξ ἄμμου, καὶ καθ' ἑκάστην καλύπτονται ὑπὸ τῆς παλιρροίας. Τινὲς ὅμως τούτων ἔχουσι καὶ δενδρίδια καὶ χλόην. Ἡ κυριώτερα ὀνομάζεται Μαλέ. Ὅλον τοῦτο τὸ ἀρχιπέλαγος διηρέθη ἐκ φύσεως εἰς δεκατρία συμπλέγματα τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσιν Ἀτόλους, κεχωρημένα διὰ τοσοῦτον στενῶν ὀχετῶν καὶ τῶσον ἐπικινδύνων, ὥστε οἱ ἱκανώτεροι πλωρεῖς δὲν τολμῶσι νὰ διακινδυνεύωσι.

8 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 8

HENRYK SIENKIEWICZ

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

«Διδάσκει τὴν ἀγάπην τὴν εὐσπλαχνίαν τὴν ἀπλότητα. Ἀδύνατον ὅθεν νὰ εἶνε κακὸς καὶ θρασύς ν' ἀπατᾷ τοὺς ὁμοίους του. Ἄν λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν διδάσκει ἔστω εὐλογητὸς ὁ θάνατος· ὁ θάνατος τέρμα τῆς γηίνης εὐτελείας, ἀντάλλαγμα εὐτυχίας μηδαμινῆς ἀνθ' ἑτέρας πολλῶ μείζονος, φῶς διὰ τὸν τυφλὸν ὀφθαλμόν, πτέρυγες φέρουσαι πρὸς τὸν οἶκον τῆς αἰωνίου χαρᾶς!...»

Ἦδη ἢ Ἀνταία ἐνόει τὴν γνῶσιν τῆς ἀναστάσεως.

Εἶσαι ἢ Ἀλήθεια ἐμορμύρυσεν ἢ Ἀνταία

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά τῆς δυστυχοῦς ἀσθενοῦς ἠσπάσθησαν μετὰ ζέσεως τὴν αἵρεσιν ταύτην. Ἀνεμνήσκτο τοῦ πατρὸς τῆς ὁστις πολλάκις τῇ εἶχεν εἰπῆ ὅτι μόνη ἢ νέα ἀλήθεια, ἠδύνατο ἀπὸ τὰ ἐρέβη νὰ ἐκβάλῃ τὴν καταπεπονημένην ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ τὴν ἐλευθερώσῃ ἐκ τῶν δεινῶν, ἀτίνα διὰ ταύτης διέρχονται. Αὕτη ἦτο ἢ νέα ἀλήθεια:

Τὸν θάνατον νικήσασα, ἀνέμενε τὴν σωτηρίαν.

Ἡ Ἀνταία τῶσ βεβουθισμένη ἦν εἰς τὰς σκέψεις αὐτῆς, ὥστε διὰ πρώτην ἤδη φοράν ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ὁ Κίννας δὲν εἶδεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς μεσημβρίας, τὰ συνήθη ἀγωνιώδη σημεῖα.

Ἡ συνοδεία ἐξῆλθε τῆς πόλεως καὶ πρὸς τὸν Γολγοθᾶ διηυθύνθη.

Ἐκ τοῦ ὕψους, ἐφ' οὗ τὸ φορεῖον τῆς Ἀνταίας εὐρίσκετο, ἠδύνατο καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας νὰ διακρίνωσιν.

Τὸ πλῆθος ἦτο μέγα. Ἐκ τῆς μεγάλης πύλης τοῦ ἀστεως, ὄλως ἠνεωγμένης, ἀενάως συνέρρεον νέα κύματα ἀνθρώπινα ἐξογκούμενα καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν ἐκτὸς τῶν τειχῶν μενόντων. Ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὄχθων τοῦ ρέοντος ποταμοῦ, σμήνη παιδῶν ἐκινουῦντο. Τὰ χρώματα ἦσαν ποικίλα ἐν τῇ συνοδείᾳ καθόσον ἔλαμπον τὰ λευκὰ τῶν ἀνδρῶν ἐνδύματα καὶ τὰ γελοῖα ἐρυθρὰ καὶ κυανὰ τῶν γυναικῶν. Ἐν τῷ κέντρῳ ἐσπιθηρίζον τὰ εἶψη καὶ οἱ σιδηραὶ λόγχοι τῶν ρωμαίων μαχητῶν.

Ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν ἤρχετο κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένος, εἶτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον εὐκρινής. Τέλος ἡ συνοδεία ἐπλησίασε καὶ οἱ στοίχοι ἤρξαντο ἀναρριχώμενοι τὸν λόφον.

Τὸ πλῆθος ἔσπευσε νὰ καθέξη τὰς καλετέρας θέσεις, ἵνα μὴ τίποτε ἀπολέσῃ ἐκ τοῦ θεάματος. Ἡ ἐνοπλος δύναμις ἦτις ἐφρούρει τοὺς καταδίκους εὐρίσκετο ὀπισθεν.

Πρῶτοι ἐνεφανίσθησαν οἱ παῖδες ἦσαν κατὰ μέγα μέρος, νεανίσκοι ἡμίγυμνοι, περὶ τὴν μέσσην ἐζωσμένοι διὰ ράκους, τὴν κόμην ἔχοντες κεκαρμένην ἐν χρῶ ἐκτὸς δύο βοστρύχων κρεμαμένων κατὰ μῆκος τῶν κροτάφων. ελαιόχροες κατὰ τὴν χροιάν, με κυανούς ὀφθαλμούς καὶ τὴν φωνὴν ὀχληρὰν ἔχοντες. Μετὰ τῶν διαπεραστικῶν φωνῶν ἤρξαντο ἀνασπῶντα τὰ χαμίνια ταῦτα, τεμάχια βράχων ἐκ τῶν κοιλοτήτων τῶν ρωγμῶν, διὰ νὰ τὰ ρίψωσιν ἀργότερον εἰς τοὺς ἐσταυρωμένους.

Ὅπισθεν τούτων, μέρος πλήθους ποικίλου, ἀνήλθεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου. Παρὰ τούτοις, τὰ πρόσωπα ἦσαν ἐξημμένα ὑπὸ τῆς ἐλπίδος θεάματος ἐνδιαφέροντος, ἀλλ' οὐδεὶς τούτων εἰδείκνε καὶ τὸ ἐλάχιστον ἶχνος εὐσπλαχνίας. Αἱ κραυγαί, ἢ γοργότης τῶν φράσεων καὶ ἡ πληθώρα τῶν χειρονομιῶν ἐφθάνον νὰ καταλάβωσι τὴν Ἀνταίαν ὄλως εἰθισμένην εἰς τὸ ἐλληνικὸν πλῆθος τῆς Ἀλεξανδρίας, τὸ φλύαρον καὶ παραχοπιόν. Οἱ ἄνδρες ἐφώνασκον μεταξὺ τῶν ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ ριφθοῦν ἐπ' ἀλλήλων καὶ ἐκραύ-

γαζον ὡς εἴαν ἤρκει τοῦτο διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Ὁ ἑκατόνταρχος Ρούφιλος, πλησίασας τὸ φορεῖον, ἔδωκεν ἐξηγήσεις εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, μετὰ τόνου ἡσυχου καὶ βαρέως, ἐνῶ ἐκ τῆς πόλεως συνέρρεον πάντοτε νέα κύματα ἀνθρώπινα.

Ἐβλεπέ τις ἐκεῖ εὐπόρους ἀστούς τῆς Ἱερουσαλήμ, μεταξὺ τοῦ ὄχλου τῶν προαστείων, χωρικοὺς συνοδευομένους ὑπὸ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς προσεγγίσεως τῶν ἑορτῶν ἐλκυσθέντας, ἐργάτας μὲ τούς σάκκους ἐπ' ὤμου, ποιμένας ἀκάκους καὶ καταπλήκτους δι' αἰγίων δερμάτων ἐνδεδυμένους.

Αἱ γυναῖκες ἀνεμίγνυντο μὲ τούς ἀνδρας· ἀλλὰ, ἐπειδὴ αἱ εὐκατάστατοι κάτοικοι δὲν ἐξήρχοντο εὐχαρίστως, κυρίως εὐρίσκοντο ἐκεῖ χωρικά ἢ ἑταίραι, φέρουσαι ποικιλόχρσα ἐνδύματα, τὴν κόμην, τὰς ὀφρῦς καὶ τούς ὄνυχας ἔχουσαι βεβαμμένους, διασπείρουσαι δαψιλῶς χρυσὰ νομίσματα καὶ διαχέουσαι πολὺ περίε αὐτῶν τὴν ὄσμην τοῦ ἀρωματώδους νάρδου.

Τέλος, ἰδοὺ ἐμφανιζόμενον τὸ Συνέδριον ἐν τῷ μέσῳ οὐτινος ὁ Χαναάν εὐρίσκετο, γέρων ἔχων κατατομὴν γυπὸς, βλέφαρα δὲ ἐρυθρὰ καὶ ὁ πολὺσαρκος Καϊάφας φορῶν μίτραν δικέρατον καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους του φέρων τὴν ἐπίχρυσον τράπεζαν. Ὅπισθεν τούτων, αἱ διάφοροι ὄρδαί τῶν Φαρισαίων, οἱ σύροντες τοὺς πόδας των καὶ ἐπὶ σκοπῶ ἀνθιστάμενοι κατὰ τῶν ἐμποδίων, οἱ ἐκουσίως καταίματα μένοι καὶ κτυπόντες τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν τοίχων· καὶ οἱ κεκυρτωμένοι βραδίοντες, ὡς ἔτοιμοι διὰ νὰ ἐγείρωσι τὰς ἀμαρτίας σύμπαντος τοῦ κόσμου. Ἡ κατηφῆς σοδαρότης αὐτῶν καὶ ἡ ψυχρὰ μανία, ἐπικεχυμένοι ἐπὶ τοῦ προσώπου των, σαφῶς διεχώριζον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ταραχώδους πλήθους.

Ὁ Κίννας ἐξήταζε τοὺς διερχομένους διὰ τοῦ περιφρονητικοῦ ὕφους τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν δεσποτικὴν γενεάν. Ἡ Ἀνταία μετὰ θάμβους καὶ φόβου. Πλήθος ἐβραίων ἐζῆ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀλλ' ἐκεῖ πέραν ὁμοιάζον σχεδὸν μὲ τούς Ἕλληνας, ἐνῶ ἐνταῦθα διὰ πρώτην φοράν ἐβλεπε τοιοῦτους, ὡς τῆ εἶχε παρὰ τὴν αὐτοῦ διοικητῆς.

Τὸ νεαρὸν τῆς Ἀνταίας πρόσωπον σεσημειωμένον ἤδη διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ θανάτου, ὁμοιάζον πλέον μὲ σκιάν παρά μὲ ὄν ζῶν, ἐπέσυρε τὴν γενικὴν προσοχὴν. Τὸ πλῆθος τὴν ἐξήταζε τόσῳ μᾶλλον ἐπιμόνως, καθόσον ῥωμαῖοι στρατιῶται ἦσαν τεταγμένοι πρὸς φύλαξιν τοῦ φορείου τῆς. Ἐδῶ ἀκόμη ἐφανερῶς τὸ μῖσος καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς τοὺς ξένους καὶ οὐδὲν πρόσωπον ἐδείκνυε

οἶκτον πρὸς τὴν δυστυχῆ ἀσθενῆ. Οἱ παρωρισμένοι ὀφθαλμοὶ ἐξεδήλουν χαρὰν μᾶλλον, διότι τὸ πτωχὸν θῦμα δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγη τὸ μοιραῖον τέλος.

Τότε, ἐνόησεν ἡ Ἀνταία διατὶ τὰ ὄντα ταῦτα ἀπήτουν τὴν σταύρωσιν τοῦ προφήτου ἐκείνου, ὅστις ἐκήρυττε τὴν Ἀγάπην.

Καὶ αἰφνης ἐθεώρει τὸν Ναζωραῖον οὗτον, ὡς συγγενῆ, προσφιλῆς ὄν. Ἐκεῖνος ὤφειλε ν' ἀποθάνῃ, ἐκεῖνη ἐπίσης. Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν Ἰησοῦν. Καὶ δι' αὐτὴν ἐπίσης, ἦτο ἀποφασισμένον, καὶ τῆ ἐφάνη ὅτι ἀμφότεροι ἀδελφικῶς ἠνώθησαν ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ τῷ θανάτῳ.

Μόνον ὅτι ἐκεῖνος ἐβaine πρὸς τὸν σταυρὸν μετὰ τῆς πίστεως τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, ἐνῶ ἐκεῖνη οὐδόλως εἶχε τοιαύτην πίστιν. Καὶ εὐρίσκετο παρ' αὐτῷ, ἐλθοῦσα ἵνα λάβῃ ἐλπίδα.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπομακρυσμένη ταραχὴ ἠϋξάνεν· εἰς συριγμὸς καὶ μετ' ὀλίγον ἐν οὐρλιασμα διεχύθη καὶ τὸ πᾶν εἰσίγησε.

Ἡκούετο μόνον ἡ κλαγγὴ τῶν ὄπλων καὶ τὰ βαρέα τῶν ὀπλιτῶν βήματα. Τὸ πλῆθος ἔσπευσε, διηνοιχθῆ καὶ ἀφῆκε δίοδον εἰς τὸ ἀπόσπασμα τὸ φέρον τοὺς καταδεδικασμένους ὅπερ ἐφθάσε μέχρι τοῦ ὑψώματος ἐφ' οὗ ἦν τὸ φορεῖον. Ἐμπροσθεν, ἐπὶ τῶν πλευρῶν καὶ ὀπισθεν μετὰ βήματος ρυθμικοῦ καὶ ἀργοῦ, ἐβάδιζον οἱ στρατιῶται. Ἐν τῷ κέντρῳ τρεῖς σταυροὶ διεκρίνοντο, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς ἀφ' ἑαυτῶν προχωροῦντες ἐν τῷ κενῷ, διότι οἱ βαστάζοντες αὐτοὺς ἦσαν ἐκ τοῦ βάρους κεκαμμένοι.

Ἡδύνατό τις νὰ δώσῃ τὸν λόγον του ὅτι μεταξὺ τῶν τριῶν ἐκείνων ἀγχοφόρων ἀνδρῶν δὲν εὐρίσκετο ὁ Ναζωραῖος· ἐπὶ τῆς ὀψεως τῶν δύο καταδικῶν ἀνεγινώσκοντο τὰ φανερά σημεῖα τῆς ἀκολασίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἐνῶ ὁ τρίτος, εἰς χωρικὸς προκεχωρικίας· ἡλικίας ἔφερε τὸν σταυρὸν ἀναμφιδόλως εἰς τὴν θέσιν ἄλλου τινός.

Ὅπισθεν τούτων ἐβάδιζεν Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος μετὰ δύο φυλάκων. Αἰσθῆς ἐκ πορφύρας ἦτο ἐρριμένη ἐπὶ τοῦ ἐνδύματός του καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς του, ἐστεμμένης διὰ στεφάνου ἀκανθίνου, διέφευγε τὸ αἷμα στάγδην. Αἱ ἐρυθραὶ σταγόνες βραδέως ἔρρεον ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ τινες ἐπήχθησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὅμοιοι μὲ κόκκους ἀγριορῶθῆς ἢ μὲ κοράλια κομβολογίου.

Ἦτο ὠχρὸς καὶ προὐχῶν ἡρέμα διὰ βήματος ἀδυνάτου καὶ οὐχὶ στερεοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΚΜΑΛΩΣΙΑΣ Σ. ΣΤΑΥΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ὅπου ὁ Πανόπουλος μὲ παρατηρεῖ κοιμώμενον. — Αἱ παρηγορίαι του

Ὅταν ἐξύπνησα παρετήρησα, ὅτι πρὸ ἐμοῦ εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ ὁ λήσταρχος, ὅστις μὲ παρετῆρει κοιμώμενον.

— Πάλι τὰ ἴδια ἔχουμε. Σπῦρο. Κάτι ἦναιρο κακὸ ἔβλεπε πάλι καὶ ἀναστέραιες. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί στενοχωρεῖσαι. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες θὰ εἶσαι ἐλεύθερος. Ἐξ ἡμερες εἶνε ἀκόμη καὶ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ ὁ πατέρας σου. Ἄρ, ὡς εἶμαι βέβαιος, στείλῃ τὰ λεπτὰ, σὲ τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ τὰ πάρουμε, δηλαδὴ τὴν Παρασκευῆ, θὰ σὲ ἀφήσουμε ἐλεύθερον. Κάμε λοιπὸν ὑπομονὴ μὴ ἐβδομάδα ἀκόμη.

Οἱ λόγοι τοῦ ἀρχιληστοῦ ἀντί, ὡς αὐτὸς ἐνόμιζε, νὰ μὲ ἐνθαρῦνωσι, μὲ ἐνέπνευσαν μεγαλειετέραν ἀπογοήτευσιν, διότι μοῦ ἐπανάφεραν εἰς τὴν μνήμην, ὅτι τὰ βάσανά μου θὰ παρετείνοντο ἐπὶ ὀλόκληρον ἐβδομάδα καὶ πλέον καὶ ὅτι μετὰ τὴν παραλαβὴν ἀκόμη τῶν λύτρων δὲν θ' ἀφινόμεν ἀμέσως ἐλεύθερος.

Ἡ κατάσταση μου. — Ὅπου τὰ ρουχά μου εἶχον μεταβληθῆ εἰς ράκη. — Πὼς ἀκουσίως μου ἀφῆκα γενειάδα.

Παρετήρησα δὲ τότε τὴν κατάστασιν μου καὶ εἶδον, ὅτι ἤμην εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Ψυχτικῶς ἤμην καταβεβλημένος ἐκ τῶν συγκινήσεων, τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας, σωματικῶς δὲ, παρ' ὅλην τὴν περιποίησιν τῶν ληστῶν καὶ τὴν καλὴν τροφήν, εἶχον ἐξαντληθῆ ἕνεκα τῶν ἄλλων κακουχιῶν, τῆς ἀκινήσιας, τῆς ἀϋπνίας κλπ.

Ἐβλεπον δὲ, ὅτι καὶ τὸ ἐξωτερικόν μου ἦτο τοιοῦτο, ὅστε καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐνέπνευσ ἀηδία.

Τὰ μαλλιά μου, τὰ ὅποια ἀπὸ τοσοῦτο χρόνον δὲν εἶχον κόψει καὶ περιποιηθῆ, εἶχον μεγαλώσει καὶ ἀγριέψει. Τὰ γένεια μου, τὰ ὅποια ἐπίσης ἀπὸ τόσων ἡμερῶν δὲν εἶχον ξυρίσει, εἶχον αὐξήσει καὶ ἔτρεπον οὕτω ἀκουσίως μου γένειον ἀπεριποίητον καὶ ἀγριον.

Τὰ ρουχά μου εἶχον σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν ξεσχισθῆ, τὰ ἐσώρουχά μου εἶχον γένει ρυπαρά, ἐβλεπον δὲ ἐπ' αὐτῶν περιπατοῦντα παντὸς εἶδους ζώφια.

Ὅταν παρετήρουν ὅλα ταῦτα, ἀμφέβαλλον περὶ τοῦ ἂν πράγματι ἦσαν ἀληθῆ, ἢ ἤμην θῦμα φρικώδους ονείρου. Ἡ παρουσία ἐκεῖ τοῦ ἀρχιληστοῦ καὶ τῶν συντρόφων του μοῖ ἐπανάφερον εἰς τὴν μνήμην ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε λαβόντα χώραν καὶ ἐπειθόμεν, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν πραγματικότης.

Ἰδοὺ διατὶ εἶπον, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ ἀρχιληστοῦ ἀντί νὰ μὲ ἐνθαρῦνωσι μὲ ἐλπίσαν περισσότερο.

Διότι ἀνελογίσθη, ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆ θὰ παραταθῆ ἕως δέκα ἀκόμη ἡμέρας, καθ' ἃς πλείστα δυσάρεστα ἠδύνατο νὰ λάβωσι χώραν.

Τὴν ἐντύπωσιν, ἣν μοῖ ἐπροξένησαν οἱ λόγοι του, ἀντελήθη ὁ ἀρχιληστῆς καὶ διὰ τοῦτο ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ μοῖ εἶπῃ ἄλλο τι.

Ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου σερφέας τὸ πλευρόν μου εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ Σηπλαιου, ἐξηκολούθησα μόνος ἀναλογιζόμενος τὴν κατάστασιν μου, δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα τὰ πλημμυροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ὁ ἀρχιληστῆς, ὅστις μὲ ἤκουσε κλαίοντα, δὲν εἶπέ τι, ἀλλ' ἔλαβε μίαν ἐφημερίδα, ἣν ἀνεγίνωσκε.

Πόσον τότε μοῖ κατέστη ἐπιθυμητὴ ἡ ἀναγνώσις μιᾶς ἐφημερίδος. Θὰ εἶδον ὅτι μοῖ ἐζητεῖτο ὅπως μοῖ ἐπιτραπῆ ν' ἀναγνώσω μίαν τοιαύτην. Ἡλιζον, ὅτι ἀναγινώσκων τὴν κίνησιν τοῦ κόσμου θὰ κατώρθουν ν' ἀπομακρύνω ἔσω καὶ πρὸς στιγμὴν τὰς ἀπαισίας σκέψεις, αἵτινες πάντοτε κατεῖχον τὸν νοῦν μου.

Ἡλιζον ἐπίσης, ὅτι θὰ ἐμάνθανον περὶ τῆς ὑποθέσεώς μου πολλά, ἐνῶ ὁ Πανόπουλος οὐδὲν μοῖ ἔλεγεν.

Ἐστρεψα τότε τὸ πρόσωπόν μου πρὸς αὐτόν, καὶ δὲν τοῦ ἐζήτησα μὲν ἐφημερίδα, ἀφοῦ δις ἤδη μοῖ εἶχεν ἀρνηθῆ τοῦτο, τὸν παρετήρουν ὅμως μὲ ζηλότυπον βλέμμα, ὅμοιον ἐκείνου τοῦ πτωχοῦ, τοῦ προσβλέποντος τὸν πρὸ αὐτοῦ χρυσὸν ἢ τοῦ πεινῶντος τοῦ βλέποντος ἄλλους καθημένους πρὸ πλουσίας τραπέζης.

Ἀντελήθη δ' ὁ εὐφυῆς λήσταρχος τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματός ἐκείνου καὶ διὰ τοῦτο ἀπέριψε τὴν ἐφημερίδα, εἰπὼν μοῖ διὰ τρίτην ἤδη φοράν τὴν φράσιν: «Δὲν λένε τίποτε.»

Ἐπῆρε κατόπιν τὰ χαρτιά καὶ ἤρχισε νὰ εἰπῆ, πανσιέντζες, ἐνῶ ἐγὼ ἔλαβον τὴν Σύνοψιν καὶ ἤρχισα ν' ἀναγινώσκω, ὅπως ἀπασχολήσω τὸν νοῦν μου. Ἐν τῷ μεταξύ ἐννοεῖται ὁ Πανόπουλος δὲν παρελείπει νὰ παρατηρῆ τὸ προετοιμαζόμενον φαγητόν. Πρέπει νὰ σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι τόσον ἐμεριμνα πάντοτε περὶ τῆς καλῆς αὐτοῦ παρασκευῆς, ὅστε ὅποιανδήποτε ἄλλην ἐργασίαν καὶ ἂν εἶχε τὴν ἀφινεν, ἵνα παρατηρήσῃ μήπως χαλάσῃ τὸ φαγητόν.

Ἡ κατάργησις τῆς κονταίνιας. — Ὁ Πανόπουλος ρίχνει τὰ χαρτιά

Τὸ γεῦμα ὑπερ παρεσκευάσεν ὁ Πανόπουλος, συνίστατο ἐκ τοῦ προσφιλοῦς του κρέατος βραστοῦ, ἐγὼ δὲ ἀνέγνωσα εἰς τοὺς ληστὰς σελίδας τινὰς ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Σωτηροπούλου. Ἐπῆρε κατόπιν τὴν κονταίναν καὶ μοῖ λέγει:

Λίγο καιρὸ ἂν καθῆσαι ἀκόμη μαζί μου, θὰ γένης τέλειος στὰ χαρτιά. Ἐλα νὰ παίξουμε.

— Προτιμῶ νὰ φύγω μὲ ὅρα γληγορώτερα, τῷ ἀπαρτῷ, καὶ ἄς μοῦ λείπουν τὰ χαρτιά.

— Τὰ χαρτιά, Σπῦρο, εἶνε ἡ καλλιτέρα διασκεδάσις. Ξεχνῶ καὶ τὴν στενοχωρίαν του.

— Κατὰ τοὺς ἀνθρώπους, τῷ λέγω. Ἐγὼ αἰφνης δὲν ξεχνῶ καθόλου τὴν στενοχωρίαν μου. Μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ μάλιστα, ὅτι αὐξάνη αὐτῆ.

— Τότε ἄς μὴ παίζουμε πλέον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στενοχωρηθῆς εἰς τίποτε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν πράγματι αὐτὴν ἐπαύσαμε παίζοντες κοντινῆς, ὁ ληστάρχος ἔμως ἔρριπτε πασιεντζες καὶ ἔκαμε διάφορα παιγνίδια, εἰς τὰ ὁποῖα, ὡς καὶ ἀνωθεν ἔγραψα, ἦτο πολὺ εἰδικός.

Μετὰ μεσημβρίαν ἐπίσης ὁ Πανόπουλος ἀνέγγυσε τὰς ἐφημερίδας, Ἐκ τῆς ψυχολογίας δέ, ἦν ἐπ' αὐτοῦ καὶ πάλιν ἔκαμα, παρετήρησα εὐχαρίστως, ὅτι αἱ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐντυπώσεις του ὑπῆρξαν καλῆς.

Ὅπου μαστίζομαι ὑπὸ ἀνυπόστατης

Οὕτω παρήλαθ' ἡ μία ἀκόμη ἡμέρα.

Ἐφ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τῆς καταβολῆς τῶν λύτρων, ἀντὶ νὰ ἡσυχάζω ἐπὶ πλέον, ἤρχισα ν' ἀγωνιῶ καὶ ἀνυπομονῶ περισσότερο. Διότι ἀνελογίζομαι πόσον δυσχερὴς θὰ ἦτο ἡ καταβολὴ λύτρων. Ἐσκεπτόμην, ὅτι ἦτο πιθανὸν ν' ἀνακαλυφθῶσιν οἱ κομιταὶ τῶν λύτρων ὑπὸ τῶν ἀποσπασμάτων, νὰ ἐπελθῆ δὲ μετ' αὐτῶν συμπλοκὴ, καθ' ἣν τὸ πρῶτον θύμα θὰ ἦμην ἐγώ.

Καὶ ἐνῶ ἠγύχουσα ἀφ' ἐνός, ὅπως ἐπιτευχθῆ ἡ καταβολὴ τῶν λύτρων, χωρὶς νὰ ἐπισυμβῆ τι δυσάρεστον, ἀφ' ἐτέρου ἠθανόμην ἐν ἐμοὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἀδικίας κατὰ τοῦ ληστάρχου, ὅστις μὲ ἔκαμε τόσσα νὰ ὑποφέρω.

Καὶ ἤρχοντοστιγμαί, καθ' ἃς σοβαρῶς ἐσκεπτόμην, ἐάν δὲ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ κατεδιώκοντο οἱ λησταὶ καὶ νὰ ἐπῆρχετο συμπλοκὴ, καθ' ἣν νὰ ἐφονεύοντο ὅλοι καὶ ν' ἀπαλλαγθῆ οὕτω ἡ χώρα ἡμῶν ἀπὸ τοιούτων κακοποιῶν στοιχείων. Ἡ ἰδέα ἔμως τοῦ ὅτι οἱ λησταὶ κατ' ἐμοῦ τὸ πρῶτον θὰ ἐστρέφον τὴν ἐκδίκησίν των, ἀπεμάκρυνε καὶ πάλιν τοῦ νοῦς μου τὰς σκέψεις ταύτας.

Ἡλπίζον ἄλλως, ὅτι καὶ μετὰ τὴν καταβολὴν τῶν λύτρων θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ καταδίωξις καὶ σύλληψις ἢ ἐξόντωσις τῶν ληστῶν. Διότι ἐσκεπτόμην, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ αἱ Ἀρχαὶ νὰ ἔλαθον ἤδη τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς παρεμπόδισιν τῆς φυγῆς τῶν ληστῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ ἐξόντωσις των δὲν ἦτο ἀδύνατος.

Ἐνδύμωχος τις ἄλλως φωνὴ μοῦ ἔλεγεν, ὅτι αἱ σκέψεις μου αὗται θὰ πραγματοποιηθῶσι καὶ ὅτι οἱ λησταὶ δὲν θὰ διαφύγῃ τὴν Θεῖαν δίκην, παρ' ὅλην τὴν πεποιθῆσιν. ἦν ὁ ληστάρχος εἶχε περὶ τῆς προστασίας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. πρὸς τὸν ὁποῖον Φαρισσαϊκῶς προσήχητο, ἐνῶ οὐδεμίαν ἐντολήν αὐτοῦ ἐτήρει.

Με τὰς εὐχαρίστους ταύτας σκέψεις ἀπεκοιμήθην. Ἦτο δὲ τόσον βαρὺς ὁ ὕπνος μου, ὥστε δὲν ἤκουσα τὴν ἀφιξίν των τροφοδοτῶν κατὰ τὴν νύκτα.

Ἡ δεκάτη ἡμέρα. — Αἱ θεωρίαι τοῦ ληστάρχου περὶ Θεῶν. — Αἱ ἀπειλαὶ του

Ἡ δεκάτη ἡμέρα τῆς αἰχμαλωσίας μου, τὸ Σάββατον ἀνέτειλεν ἄνευ οὐδενὸς ἐπεισοδίου.

Ὁ Πανόπουλος ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος, συνεπέραντα δέ, ὅτι παρὰ των τροφοδοτῶν ἔλαβε καλὰς εἰδήσεις περὶ των κινήσεων των ἀποσπασμάτων.

Τὴν εὐχαρίστησίν του ταύτην ἄλλως ὁ ληστάρχος ἐξεδήλωσε καὶ προφορικῶς, εἰπὼν μοι :

— Καλὰ πάμε, Σπύρο

— Μακάρι, καπετάνιο, τοῦ ἀπῆντησα.

Ἡ τροφοδοσίς του Σαββάτου, παρετήρησα ἀμα ἠγέρθη ἦτο πλουσιωτάτη.

Ἦσαν κότες, κρέας, τυρὶ φρέσκο, γιουρτζι, γάλα ἄφρονον καὶ αὐτὰ ἀρκετά.

— Σήμερα θὰ φτιάσωμε γαλατόπιττα, μοῦ λέγει ὁ ἀρχιληστής. Θὰ ἰδῆς τί ὠραία ποῦ τὴν φτιάνω. θὰ σοῦ φανῆ πὼς εἶνε οπιτίσια.

— Δὲν ἔχω ἀμφιβολίαν, τῷ ἀπαρτῶ ὅτι θὰ εἶνε καλὴ, ἀφοῦ ἐδοκίμασα τὴν μαγειρικὴν σου, ἡ ὁποία ὡς καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα εἶνε πρῶτης τάξεως.

— Ἐμένα μοῦ ἀρέσει νὰ τρώω καλὰ μοῦ λέγει ὁ Πανόπουλος. Ἡ φτώχεια θέλει καλοπέρασι. Μ' ὅλα αὐτὰ ἔμως εἶμαι ἱκανὸς νὰ καθῶ καὶ δύο ἡμέρας νηστικός. Εἶδες ὅταν ἐρχόμεθα ἐν 48 ὧρας δὲν ἐβάλαμε τίποτε ἐντὸ στόμα μας.

— Ἀλήθεια τὸ παρετήρησα καὶ ἐθαύμασα τὴν ἀντοχήν σας.

— Ἐτσι πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ μπορῆ νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὅλα ὅταν ἔχῃς τρώγῃ καλὰ, ὅταν δὲν ἔχῃς σφίγγῃς τὸ στομάχι σου. Ἡ ζωὴ ἄλλως ἢ δίκη μας τὰ ἔχει αὐτὰ, σήμερον μπορεῖ νὰ ἔχῃς τοῦ πονητοῦ τὸ γάλα καὶ αὔριον νὰ σοῦ λείπῃ καὶ τὸ φῶς ἀκόμη.

Αἱ ἀπειλαὶ τοῦ ληστάρχου περὶ τοῦ τί πρέπει νὰ εἶπω

Μετ' ὀλίγον ὁ ἀρχιληστής Πανόπουλος ἐλθὼν ἐκάθησε πλησίον μου. Ἠνῶσα ἀμείως, ὅτι εἶχε νὰ μοι ἀνακοινώσῃ κάτι τι σοβαρὸν, κατελήφθη δὲ ὑπὸ ταραχῆς νομίζων ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο δυσάρεστόν τι.

— Ἄκουσε, Σπύρο, μοῦ λέγει τότε ὁ ἀρχιληστής, νὰ μὴ ληστούμε σοβαρῶς. Τὴν Τρίτην ὁ πατέρας σου θὰ στείλῃ τὸ χρυσάφι, ἔστω ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας θὰ σὲ ἀφήσωμε ἐλεύθερον, ἐάν τὰ πράγματα ἔλθουν ὅπως τὰ περιμένωμεν. Πρέπει λοιπὸν νὰ κοττάξῃς καλὰ τί θὰ εἴπῃς τότε, ὅταν σὲ ἐρωτήσῃ ποιοὶ σὲ εἶχον αἰχμαλωτίσει. Πρόσεξε καλὰ εἰς ὅτι θὰ σοῦ εἰπῶ, διότι σὺ θὰ μετανοήσῃς. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ εἴπῃς, ὅτι σὲ ἠχμαλωτίσαμεν ἡμεῖς.

Θὰ εἴπῃς ὅτι σοῦ εἰπῶ ἐγώ. Ἐγὼ τὸ σχέδιόν μου, τὸ ὁποῖον θὰ εἰπῶ αὔριον. Ἐνα μόνον σοῦ λέγω ὅτι ἂν δὲν μὲ ἀκούσῃς καὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅχι ὅτι σοῦ εἰπῶ ἐγώ, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐσὺ θὰ μετανοήσῃς. Ἐν περιπτώσει καὶ μαρτυρήσῃς ἄλλα ἔχει ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι πρῶτος σὺ δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃς. Θὰ καιροφυλακῆσω νὰ σὲ φορτώσω καὶ ἄς συλλληθῶ, δὲν μὲ μέλει καὶ τόσον ἀπῆνω δὲ κατὰ μέρος, ὅτι εἰς τὸ σπῆτι σας θὰ βάλω φωτιά, ὅσον καὶ ἂν προφυλαχθῆτε. Λάβε τοὺς λόγους μου αὐτοὺς ὑπὸ σπονδαίαν ἐποψίν καὶ σκέψου τί πρέπει νὰ κάμῃς.

Ἐντρομος ἤκουσα τὰς ἀπειλάς του ληστοῦ, ἤρ-

χισα δὲ ν' ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τὸ σχέδιον, ὅπερ εἶχε τοῦ τί θὰ εἴπω καὶ ἔπερ, ὡς μοι εἶπε, θὰ μοι ἀνεκοίνουσαν αὔριον.

Μία συνομιλία μου μετὸν Τσελέπην. — Τὰ ἐκδικητικὰ ἐνστικτὰ τοῦ Πανοπούλου

Ὁ Πανόπουλος μὲ ἀφῆκε σκεπτόμενον, συνεχονήθη δὲ ἐπ' ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν κρυφὰ μετὰ τοῦ Τσελέπην. Τί ἐλέγχθη μετὰ τὴν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσω ἠγνώσῃς ὅμως κατόπιν, ὅτι ὁ ἀρχιληστής ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Τσελέπην τὸ τί θὰ μοῦ ἐπιβάλωσι νὰ εἴπω καὶ ὅτι ἔδωκε καὶ εἰς αὐτὸν ὁδηγίας νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦτου, καθὼς ὁ Τσελέπης μετὰ τὴν ἐμιλίαν μετὸν Πανόπουλον ἐλθὼν πλησίον μου, ἤρρισε νὰ μοῦ ὁμιλῇ περὶ των ἐκδικητικῶν ἐνστικτῶν τοῦ ληστοῦ.

— Ὅτι καὶ ἂν κάμῃς, Σπύρο, μοῦ λέγει, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τοῦ ξεφύγῃς ἂν δὲν τὸν ἀκούσῃς. Θὰ πέσῃς πάλιν εἰς τὰ χέρια του καὶ τότε ἀλοιομόρον σου. Θὰ σὲ κάμῃ κομμάτια, χωρὶς δεύτερη κουβέρτα. Ἐγὼ θέλω τὸ καλὸ σου καὶ εἶδες, ὅτι σὲ περιποιῶμαι, ὅσο μπορῶ περισσότερο δι' αὐτὸ σοῦ λέγω ν' ἀκούσῃς ὅτι θὰ σοῦ εἰπῇ. Σέρω ἐγὼ τί ἄνθρωπος εἶνε ὁ καπετάνιος. Λιγὰκι ἄμα τὸν πευράξῃς θὰ σὲ ἐκδικηθῇ.

— Γὰ ἀρῆσε νὰ ἰδοῦμε πρῶτα τί θὰ μοῦ εἰπῇ νὰ εἰπῶ καὶ τότε βλέπομε. τῷ λέγω.

Τὰ αὐτὰ μοι ἐπανέλαβε καὶ ὁ Ρουμελιώτης, ὅτε δὲ ἔμεινα μόνος ὁ γέρωσ μοι εἶπε.

— Ἄκουσε, ὦρ Σπύρο, κάρε ὅτι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός. Ἐγὼ θέλω τὸ καλὸ σου. Ἐγὼ δὲν θὰ μείνω ληστής. Πὰ πάω πάλιν γύλακας σὲ κανέρα κτήμα σὰν πρῶτα. Ἐτσι ἀκολούθησα τὸν καπετάνιο διότι μοῦ ἄρεσε.

Τὴν σινδιάλειξίν μου ταύτην μετὰ τοῦ Ρουμελιώτου ὁ Πανόπουλος δὲν ἤκουσε, διότι ἦτο ἔξω καταγινόμενος εἰς τὰ τοῦ φαγητοῦ, ὡς καὶ ὁ Τσελέπης.

Ὅταν ἐπανῆλθον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου εἶχομεν τελειώσει τὴν συνομιλίαν, παρετήρησα δὲ ὅτι οἱ δύο λησταὶ συνηνοήθησαν μετὰ τῶν διὰ νευμάτων, ἀμείως δὲ ἠγνώσῃς, ὅτι ὁ Πανόπουλος ἠρώτησε τὸν Τσελέπην ἐάν μοι ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ ζητήματος.

Αἱ περιποιήσεις τοῦ Πανοπούλου. — Αἱ νὰ ἔχω καλὴν ἰδέαν περὶ των ληστῶν

Τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας ὑπῆρξεν, ὡς εἶπον, πλούσιον.

— Ἐπειδὴ πλησίαζον αἱ ἡμέραι ποῦ θὰ φύγῃς, Σπύρο, λέγει ὁ ἀρχιληστής, πρέπει νὰ σὲ περιποιηθῶμαι, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, διὰ νὰ ἔχῃς καλὴν ἰδέαν περὶ των ληστῶν, πὼς περιποιῶνται τοὺς αἰχμαλωτούς των. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς καὶ τώρα κανέρα παρ' ἑνοῦ. Δὲν σοῦ ἔλειψε τίποτε.

— Ὅχι. τῷ ἀπαρτῶ, δὲν ἔχω κανέρα παράπονον ἀπὸ τὴν περιποίησιν.

— Ἐμεῖς βλέπεις, πρέπει νὰ ἀποδείξωμε, ἐξακολουθεῖ ὁ Πανόπουλος, ὅτι ἄμα αἰχμαλωτίζομε κανέρα καὶ τοῦ παίρνουμε λεπτὰ δὲν τὸ κάνομε διὰ νὰ τὸν κακοποιήσωμε, ἀλλὰ διὰ

νὰ μπορέσωμε νὰ ζήσωμε ἐδῶ στὰ βουνά, ὅπου μᾶς χρειάζεται πάντοτε νὰ ἔχωμε λεπτὰ, διὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἐνδρασιώμε ὅτι θέλωμε καὶ νὰ μὴ δένανται νὰ μᾶς πιάσῃν χωρὶς λεπτὰ δὲν μποροῦμε νὰ κουνηθοῦμε. Ὁ δικός μου ἄλλως ὁ σκοπός ποῦ σὲ ἠχμαλωτίσῃ καὶ θὰ πάω ἀπὸ τὸν πατέρα σου τὰ χρήματα εἶνε ἰερός, διότι σοῦ εἶπα, ὅτι ὅλα θὰ τὰ διαθέσω δι' ἀγοθοεργῶν σκοποῦς.

Ἐνοεῖται, ὅτι καὶ πάλιν δὲν ἐπαχείρησα νὰ διακόψω καὶ τὸν ἀρχιληστήν, καταληφθέντα ὑπὸ τὸν θρησκευτικῶν του αἰσθημάτων.

Διηρώτων ὅμως ἐμαυτὸν, ἐάν εἶχον νὰ κάμω μὲ ἓνα πραγματικῶς θρησκώδη, ἢ μὲ τὸν ἐπιτηδειότερον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισά ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὅστις τόσον θαυμασιῶς ὑπεκρίνετο τὸν θρησκομανῆ καὶ τὸν ἠθικοδιδάκταλον, προσεκάθου δὲ νὰ πεισθῶ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του περὶ τοῦ ποῖον των δύο ἦτο ἀληθές.

Δὲν ἔχω ἀξιώσεις ψυχολόγου. τοῦτο ὅμως δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ εἴπω, ὅτι ἐσχημάτισα πεποθησιν, ὅτι εἶχον ἐνώπιόν μου τὸν μεγαλειότερον ὑποκριτὴν, ὅστις ἐξ ὅσων ἔλεγεν οὐδὲν ἐπίστευε καὶ ὅστις προσεπάθει νὰ φαίνεται κάθε ἄλλο παρ' ὅτι πραγματικῶς ἦτο.

Ἡ μετὰ μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου διήλθεν ἄνευ οὐδενὸς ἐπεισοδίου.

Ἡ ἐνδεκάτη ἡμέρα. — Τὸ σχέδιον τοῦ Πανοπούλου περὶ τοῦ τί θὰ καταθέσω. — Ὁ ἀρχιληστής ἀπειλῶν με μετὸ γιγατάγι.

Ἐφθασεν οὕτω καὶ ἡ ἐνδεκάτη τῆς αἰχμαλωσίας μου ἡμέρα.

Ὁ Πανόπουλος τὴν πρωΐαν προσηυχῆθη διὰ μακρῶν.

Μετὰ τοῦτο μὲ ἐφώναξε πλησίον του καὶ ἤρχισε νὰ μοι ἀνακοινῶν τὸ σχέδιόν του περὶ τοῦ τί θὰ εἴπω περὶ τῆς αἰχμαλωσίας μου. ὡς εἶπῃς :

— Σοῦ εἶπα χθές, μοῦ λέγει, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ μαρτυρήσῃς ὅτι σὲ ἠχμαλωτίσῃ ἐγώ. Ἰδοὺ τί θὰ εἰπῇς. Ὅτι κατέθηκες εἰς τὴν παραλίαν διὰ κάποια δουλειά σου. Τὴ δουλειά ἦτον αὐτὴ θὰ τὸ εἶρῃς σὺ. Ἐκεῖ πλοῦ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ ἐβγήκαρ ἐξ ἀγγρωστοῦ ὠπλισμένοι οἱ ὀποιοὶ ἀφοῦ σὲ ἠπειλήσαν νὰ μὴ φωνάξῃς, σὲ συνέλαβον, σοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια, σοῦ ἐβούλωσαν τὸ στόμα καὶ τὰ αὐτὰ καὶ σὲ πῆγαρ εἰς μίαν βάρκα μετὰ τὴν ὁποίαν ἐταξιδεύσατε ἀρκετὴν ὥρα. Διὰ νὰ σὲ πιστεύσῃν μάλιστα, νὰ εἴπῃς, ὅτι ἔρα ἢ δύο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐπιασεν ἡ θάλασσα. Κατόπιν σὲ ἐβγαλαρ εἰς μίαν παραλίαν, ἀπ' ἐκεῖ δὲ ἀφοῦ σὲ ἔθεσαν εἰς ἓνα ζῖον, σὲ πῆγαρ ἐντὸς ἐνός σπηλαίου. Ἐκεῖ ἔμειναρ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σὲ πῆγαρ ἐντὸς τοῦ ἑλμῶ ἐπάρω. Ὅταν σοῦ ἔλυσαν τὰ μάτια θὰ εἰπῃς, ὅτι εἶδες τοὺς ἐξ Ἀηστὰς, ὅτι οἱ τρεῖς κατάλαβες ἀπὸ τὴν προφορὰν τους, ὅτι ἦσαν Ρουμελιῶτες καὶ οἱ δύο Καλαβρυτινοί, διότι αὐτοὶ ἤξευραρ τὰ μέρη. Ὅτι οἱ λησταὶ μιλοῦσαρ καὶ ἀρβαντικὰ. Ἄν σὲ ἐρωτήσῃν γιὰ μένα θὰ εἰπῃς, ὅτι δὲν μὲ εἶδες πονθηρά.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΛΟΙΣΒΟΣ

(ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ)

Ἰ ἄνθρωποι μὲ ἀποκαλοῦσι φλοισβόν. Οἱ χωρικοὶ νομίζουσι τοῦτο ὄνομα ἴδιον ἐπαρχιακοῦ ρυακίου, ὅπερ πηδᾷ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, παρασύρει κλαδίσκους τὸσφαιδρὰ πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς ἰριδος λαμπρυνόμενους καλαμῶνας καὶ μετὰ σπινθηροβολοῦν εἰς ἀπάντησιν πρὸς τοὺς ἀπαλοὺς ψιθυρισμοὺς τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου.

Ἴσως, εἶνε καὶ ἡμέραι μελαγχολικαί, καθ' ἃς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν ἔρχονται νὰ παίξωμεν καὶ τότε σκέπτομαι περὶ μελαγχολικῶν πραγμάτων καὶ ἀναπολώ παραδόξα πράγματα ἅτινα ἔχουσι λάβει χώραν κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν μου.

Ἐν τούτων εἶδον παιζόμενον πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ μοι εἶνε συχνοτέρα, παντὸς ἄλλου.

Ἀφορὰ τὴν ἐλαίαν, ἥτις ἴσταται εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς μικρᾶς κοιλάδος, διὰ μέσου τῆς ὁποίας τρέχω, ὅταν ἔχον αὐτὴν ὡς ὄριον, ἐγκαταλείπω τὸν ἐκ δενδρολιθάνου καὶ ἀπηγάνου κατάφυτον λόφον, ὃν οἱ παῖδες καλοῦσιν ἔρημον. Λευκὴ ροδιὰ τραπεζοειδῆς ἐκτείνει τοὺς ἀπαλοὺς κλάδους τῆς περὶ τὸν ἴδριον κορυμὸν ἐκείνης τῆς ἐλαίας, καὶ ἡμικαλύπτει μὲ τὴν νεφελώδη τῆς χλαμύδα τὸ λευκόφαιον καὶ ὀζῶδες δένδρον, ὡς εἴαν ἤθελε νὰ τὸ προστατεύσῃ ἀπὸ τὸ ὀξὺ πλῆγμα τοῦ ἀνέμου καὶ σκίασιν αὐτὸ ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἄλλ' ἐνθυμοῦμαι ἐποχὴν, ὅτε οὔτε ἐλαία οὔτε ροδιὰ ἐφύοντο ἐν τῇ κοιλάδι. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων εἶχον κατακλιθῆ πολλὸ ἥσυχος καὶ σχεδὸν κοιμώμενος κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε αἰφνης ὠραία παρθὲν ἐοξῆσθαι ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπερ κείται πρὸς τὰ Νότια. Μόλις προσήγγι-

σεν, ἐφρόντισα νὰ προσποιηθῶ τὸν κοιμώμενον, διότι δὲν ἠθέλων νὰ χάσω μίαν τῶν στιγμῶν, ἃς ἠδυνάμην νὰ δαπανήσω ἀποθαιμάζων τὴν ἐρασιμότητά της.

Ἡ μορφή της ἦτο ὠραία καὶ γλυκεία καὶ θαυμάσιον φῶς εὐτυχίας ἠκτινοβόλει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἡ ἐσθῆς της ἦτο μακρὰ, λευκὴ καὶ χυτὴ καὶ ἐν ᾧ περιεπάτει, παρετήρησα ὅτι ἐκάστη κίνησις τις ἦτο τελεία χάρις. Νὰ βλέπῃ τις αὐτὴν κύπτουσαν καὶ ἀνορθουμένην πρὸ τῆς φωλαῆς ζεύγους ἀνδρόνων, ὅπως ἀναλάβῃ πεσόν ὄν, ἦτο θέαμα θέλγον.

Εἶχον ἐπαγρυπνήσει ἐπ' αὐτῆς πρᾶτουσις τοῦτο καὶ ἡ μορφή της ἦτο ἡρεμὸς ὀλίγον ἐρυθριῶσα ἐκ τῆς ἀσκίσεως, μετὰ δὲ εὐαρεσκείας διὰ τὴν χαρὰν τῆς μητρὸς τοῦ πτηνοῦ ἐπὶ νῆθει εἰσέτι ἐπὶ τῶν χειλέων της, ὅτε ἦλθε πρὸς αὐτὴν, ἀπὸ τοῦ ἀνωθεν ἐρήμου βράχου, νέος, ὃν ἐγνώριζον καλῶς ἐξ ὄψεως, καίτοι οὐδέποτε πρότερον τὸν εἶχον ἴδῃ ἐν τῷ λαμπρῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ λυκόφωτι τῆς αὐγῆς ἢ ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς ἐσπέρας, ὅτε ἡ σελήνη ἀρχίζει νὰ ἀνατέλλῃ ἐν τῷ μελανῷ στερεώματι.

Ἡ σκοτεινὴ τοῦ μορφή, ὠραία, προσέτι δὲ τὸσον μελαγχολικὴ, ὥστε οὐδέποτε μοι ἤρεσκε νὰ τὴν θεωρῶ, ἦτο αἰωνίως ἐσκυμμένη πρὸς τὴν γῆν, ἐν ᾧ διήρχετο κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν μου, καὶ οἱ τεθλιμμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν συνήθως προσεκτικῶς προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν μόλις προσέβλεψαν ἄνω οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ συνήντησαν τοὺς τῆς λευκοφόρου παρθένου, καὶ τότε προσελθὼν ἐστάθη, ὡσεὶ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἐπιχαρίτου θεάματος θὰ ἠδύνατο νὰ διασκεδάσῃ.

Ἡ παρθένος ἐστάθη ἐπίσης ἡρεμὸς ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, καὶ τέλος μὲ κίνημα οἴκτου ἀμελῶς ἐπισκιάζον τὴν φαιδρὰν τῆς μορφήν, ἐκινήθη πρὸς αὐτὸν μὲ ἐκτεταμένας τὰς χεῖρας καὶ ἥσυχως τὸν ἐπλησίασεν.

— «Ποῖος εἶσαι σύ;» ἠρώτησε μὲ χαμηλὴν φωνήν. — Ὁ νέος, πίπτων ἐπὶ τοῦ ἐνδὸς γόνατος πρὸ τῶν ποδῶν της ἀπεκρίθη διὰ χαμηλοτάτης καὶ μελαγχολικῆς φωνῆς: — «Εἶμαι ὁ υἱὸς τῆς Λύπης».

Ἐστατάτησεν ὡσεὶ ἀναμένων λέξιν ἢ πράξιν τινὰ ἀπὸ τῆς κόρης, πρὸς ἣν ἀπευθύνετο· ἀλλ' αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ ἐνατενίζῃ ἠρέμα μὲ τοὺς ἀφελεῖς της ὀ-

φθαλμοὺς βλέποντας μετὰ οἴκτου τοὺς ἰδικούς του.

Τότε ἐνθερμον, ἐκπεπληγμένον βλέμμα ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς μελαγχολικῆς τοῦ νέου μορφῆς, ἐν ᾧ ἐγειρόμενος καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας της μετὰ πάθους, σχεδὸν τραχέως, ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν του, εἶπε:

— «Ποῖα εἶσαι σύ, ὠραιότατη παρθένων, ἥτις δὲν ἀποφεύγεις τὴν παρουσίαν μου, τώρα ὅτε ἤκουσας τὸ ὄνομά μου, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃς τὸ ἄχθος, ὅπερ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ φέρω; Ὅλοι οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες φρίττουσιν ἀπὸ ἐμὲ, μήπως κατὰ τύχην πέσῃ αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν.»

— «Εἶμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρωτος,» ἀπεκρίθη ἥσυχως ἡ παρθένος «καὶ διατὶ νὰ σὲ ἀποφύγω; Βλέπω τὸ βαρὺ ἄχθος σου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸ φέρῃς. Ἴδὲ εἶμαι ἰσχυροτέρα ἢ σύ, σύν νους.»

Καὶ εἶδον τὴν ὠραίαν κόρην, μὲ μετὰ δίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων της, νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρά της διὰ νὰ ὑποβαστάσῃ τὸ αἰωρούμενον βῆρος πλαγίως ἐπὶ τῶν κεκαμμένων ὤμων τοῦ νέου.

— «Ὅχι, ὄχι,» ἀνεφώνησεν ὁ νέος ὀρμητικῶς ἀποστρεφόμενος· «ἀρκεῖ νὰ βλέπω σὲ καὶ νὰ ἀκούω τὴν φωνήν σου! Οὐδὲν βῆρος δύναται νὰ μὲ πιέσῃ, ὅταν σὺ εἶσαι πλησίον.»

— «Λοιπὸν θὰ ἴσταμαι πάντοτε μαζὺ σου, ἵνα δύνασαι νὰ μὲ βλέπῃς καὶ νὰ ὀμιλῇς μαζὺ μου, ὅταν θέλῃς» ἀπεκρίθη ἡ παρθένος ἀπλῶς.

Ἡ προσοχὴ μου διεσπάσθη ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ ἐλαφροῦ τριγμοῦ, ὃν ἐπηκολούθησε χαμηλὸς ἡμυχλευαστικὸς γέλως· καὶ ἀποστρέψας ἀπὸ τοῦ νέου καὶ τῆς παρθένου, εἶδον εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, τὴν ἠλκκιωμένην, καίτοι παραδόξως φαινομένην νέαν, μορφήν τῆς Δεσποίνης Τύχης.

Εἰς τὴν μίαν χεῖρα εἶχε συμμαζεύσει τὴν οὐρὰν τοῦ φορέματός της διεστιγμένην μὲ ἑκατοντάδα χρωμάτων καὶ ἀλλασσοῦσαν μὲ τὸ κυματίζον φῶς, φαινομένην μέλαιναν, μολυβδόχρουν, ἐπὶ μίαν στιγμὴν, καὶ λάμπουσαν μὲ λευκότητα ἀργύρου τὴν ἐπομένην.

Μὲ τὴν ἄλλαν χεῖρά της ἀνωρθωμένην ὡς διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ σιγὴν εἰς τὰ ἄδοντα

πτηνά, ἴστατο σχεδὸν ἀκίνητος, ἀκροωμένην.

— «Ὁ υἱὸς τῆς Λύπης καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρωτος συνδιαλεγόμενοι ὁμοῦ,» τὴν ἤκουσα λέγουσαν ἐν τῇ χαμηλῇ της φωνῇ, ἥτις ἦτο ἐπίσης ἡμυχλευαστικὴ, ὡς ὁ γέλως της.

Ὁ νέος καὶ ἡ παρθένος, μόλις ἤκουσαν προφερόμενα τὰ ὀνόματά των βραδέως ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν.

— «Οὕτω, ὑμεῖς οἱ δύο θὰ ἐπεθυμεῖτε νὰ διαμένετε ὁμοῦ, δὲν ἔχει οὕτως;» ἠρώτησεν ἡ Δεσποῖνα.

«Ἡ ἐνωσις σας θὰ ἦτο ἀστεία, πράγματι, πάρα πολὺ ἀστεία!» — Καὶ ἐγέλασε πάλιν εἰς τρόπον, ὥστε πολὺ δυσπρεστήθην· ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἴδω ἥδη, διότι ἦτο ὑπὸ δένδρον κεκρυμμένη ἀπὸ τὴν ὄρασιν μου. — «θὰ ἦτο ὅμως τοῦτο θεμιτόν;» — ἐξηκολούθηεν αὐτὴ. — «Φαντάζεσθε τρελλοὶ νέοι διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο θεμιτόν;»

Ἀπαξ ἐτι ἡ γηραιὰ Κυρία ἐγέλασε χλευαστικῶς καὶ μετὰ τῶν κορυμῶν δύο πευκῶν ἠδυνάθη πάλιν νὰ τὴν ἴδω, καὶ παρετήρησα σπινθηρισμὸν χλευασμοῦ αἰφνης ἀπαστράψαντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ὡς εἴαν πονηρὸν σχέδιον ἀπέλαμψεν ἐν τῇ διανοίᾳ της. Ἠρξάτο μετὰ γέλωτος ὀμιλοῦσα, ἐν ᾧ ἠδὴ προέβη βήματά τινα ἐμπρὸς καὶ εἶπεν ἐμπαικτικῶς ἅμα καὶ σοβαρῶς: «Ὁ συνδυασμὸς σας ἀπείρως θὰ μὲ ἔτερπε! θέλω νὰ τὸν ἴδω ἐπιβεβαιούμενον! Ὑμεῖς, ὦ υἱὲ τῆς Λύπης, θὰ γίνετε ἐλαία, καὶ ὑμεῖς ὦ θυγάτηρ τοῦ Ἐρωτος, ροδιὰ, παραπλεύρως αὐτοῦ. Ἐὰν ποτὲ ἠθέλετε δραπετεύσῃ ἀπὸ τῆς δουλείας ταύτης — καὶ κατ' ἐποχὰς τινὰς θὰ εἰσθε ἐλεύθεροι — μόνον μετ' ἀλλήλων δύνασθε νὰ κάμετε τοῦτο, μὲ τὰς χεῖρας συμπελεγμένας ὁμοῦ.»

Ἡ Δεσποῖνα Τύχη οὐδέποτε παραμελεῖ τὰ σχέδιά της, καὶ οὕτω ἀνεφάνη ἐκεῖ που ἐλαία, ἐν τῇ ὠραίᾳ περιπτύξει λευκῆς ροδιάς, φυόμεναι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐν τῇ κοιλάδι, κάτωθεν τοῦ ἐρήμου λόφου· ὁ Ἐρως καὶ ἡ Λύπη εὗρονται πάντοτε ἔκτοτε ἐν τῷ κόσμῳ ὁμοῦ.

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Ethel Inagge

Π. Α. Παπαθανασίου

φ. φ.

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ο κ. Βαλανδός επισκέπτεται το ζωολογικόν μουσείον με τον επαρχιώτην πατέρα του.
Φθάνουσι εις την αίγυπτιακήν αίθουσαν.
— Ίδου μία μούμια λέγει.
Ο χωρικός περιεργάζεται τον σιρκοφάγον, και μορφάζων λέγει:
— Μπα! είνε πεθαμένη!

Εις το τηλέφωνον.
— Εμπρός κύριε.
— Καλά κύριε εμπρός, αλλά διατι μου τηλεφωνείτε εις τας 3 μετά το μεσονύκτιον.
— Διά να σάς έρωτήσω τί ώρα είνε.

Εις ένα τραμβαύ.
Είνε δεκατέσσαρα πρόσωπα εις θέσιν των 10 προσώπων και περί πλέον ή μηχανή σταματά.
— Αν πηγαίνωμεν με αυτό το τραϊνον δεν θα φθάσωμεν γρήγορα.
— Και μ' όλα ταυτα, προσθέτει έτερος, οστις εύρίσκετο μεταξύ δύο χονδρών κυριών, είμεθα αρκετά παπισμένοι.

Εις ένα έμπορον Ίαπωνικών ειδών.
Μία χονδρή κυρία.
— Και, κύριε, αυτή ή πολυθρόνα δύναται να άνθέξη εις ένα άνθρωπον.
— Ω! κυρία! Και εις υμάς και εις ένα Ίπποπόταμον άκόμεν.

Εις συναναστροφήν.
— Μάλιστα, λέγει κάποιος, ή γυνή δεκαπέντε έτών σχηματίζεται.
Και έτερος.
— Και τριάκοντα βάφεται.

Εις το καφενεϊον των ήθοποιών.
— Και εγώ ώσαύτως έκαμα την εισοδόν μου εις το θέατρον έν τῷ μέσῳ όλου του κόσμου.
— Κωμωδός, βαρύτονος;
— Όχι: υποβόλεύς!

Μεταξύ κωφών.
— Ποῦ θα υπάγης τὸ βράδυ.
— Έπῆρα εισιτήρια διά τὸ μελόδραμα.

— Διατι ποτε δεν λέγεις τί κάμνεις εις την γυναίκα σου.
— Διότι ποτε δεν πρέπει να ειξεύρη ή άριστερα τί πράττει ή δεξιά.

Η κυρία Κ. θέλει να υπανδρεύση τον υιόν της. Τον πηγαίνει εις το Ζάππειον, όπου γνωρίζεται με μίαν.
Τότε στρέφεται και λέγει τῷ υίῳ της.
— Πρόσεχε μην γνωρίσης και άλλας.

Η μαμά αναγιγνώσκει.
— Και ο καλός Θεός τοῖς ἀπηγόρευσε να τρώγωσι μήλα...
Και ή μικρά πένταέτης παραξενουομένη.
— Μήπως μαμά ο Θεός ήθελε να σατίσθουν.

Μεταξύ τυφλών.
— Και ποῦ θα υπάγης τὸ θέρος;
— Διάβολε! ποῦ άλλου, εις την Καλλιθέαν.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΛΕΞΕΙΣ

Εις τον τιμωρούμενον δίδετε τρεις λέξεις τας μάλλον αντιθέτους και ασυμβιβάστους, εκείνος δε οφείλει να απαντήση ποίαν χρῆσιν θα έκαμνε των άντεκειμένων άτινα σημαίνουν ται λέξεις αὐται.

Π. χ. τῷ λέγετε.
Δύνασαι να μεταχειρισθῆς προς δφελός σου τρία τινά πράγματα, τὰ όποια θα σουβείπω;
— Μάλιστα.
— Τι θα έκαμες με ένα σκόρδο, ένα παπαγάλο και μία κρεμάλα;
— Το σκόρδο θα σάς έβαλα φυλακτό διά να μη σάς βασκάνη κανένα κακό μάτι, θα έμάθαινα τον παπαγάλλον να πλέκη τὸ εγχώμιόν σας κάθε πρωί και θα έκρεμοῦσα εις την κρεμάλαν εκείνους ποῦ δεν θέλουν να αναγνωρίσουν την υπεροχήν του κάλλους σας.

Π. Σ.

Ο ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Γιατί, φεγγάρι μου χρυσό, προβαίνεις λυπημένο;
Γιατί τὸ φῶς σου τὸ χλωμό
Είνε γεμάτο με καῖμό
Σ τὸν οὐρανὸ χυμένο;
Μήπως γνωρίζης τάγρα της ξενιτειᾶς μου πάθη;
Μην ξέρης τί πικρὸς καῖμός
Είνε ὁ κάθε μου παλμός
Μέσ' ἔς της καρδιάς τὰ βάθη;
Φεγγάρι, κάθε άχτιδά σου από αὐτοῦ χυμένη,
Μην εἶν' ἐδῶ ἔς την ξενιτειᾶ
Σ ἐμὲ παρήγορη ματιὰ
Γιὰ συντροφιά ριγμένη;
Μην εἶσαι σύντροφος γλυκὸς γιὰ με τὸν πονεμένο;
Μή με λυπάσαι τὸ φτωχό,
Όποῦ με βλέπεις μοναχό
Σ την ξενιτειᾶ θλιμμένο;
Αν ἔχης χάρι μαγική, φεγγάρι αγαπημένο,
Κάθε άχτιδα σου άπαλή
Με στεναγμὸ ἄς με φιλή
Σ την ξενιτειᾶ ὅσο μένω.
Κι' αν την πατρίδα μου να ἰδῶ ή Μοῖρά μου θελήση,
Τότε ή άχτιδά σου ἐκεῖ
Μ' εὐθυμη λάμψη μαγική
Γλυκά ἄς με φωτίση...
Έτσι, φεγγάρι μου άργυρό, ή κάθε σου άχτιδα,
Κάθε βραδυά ποῦ με φιλεῖ,
Ας μου θυμᾶ, πῶς με καλεῖ
Και ή γλυκειά πατρίδα.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Εις τὰ δύο ταῦτα παραδείγματα, τὰ φθογγόσημα si και mi, μετάθεσις των φθογγοσήμων do και fa, δεικνύεται υπό διάφορον τι είδος ή εις τον πρωτότυπον τόνον τὰ φθογγόσημα do και fa, εις τον φυσικόν φθόγγον ή μετάθεσις ανταποκρίνεται διά φθογγόσημου τινός εν ύφέσει και εις τὸ εν δέσει φθογγόσημον. διά τινος φθογγόσημου φυσικοῦ, δηλαδή διά τινος σημείου τονικοῦ καθ' εν ήμιτόνιον χρωματικόν προς τὰ κάτω.
Διὰ τούτο τὰ φθογγόσημα si και mi της μεταθέσεως, παράγονται εκ των δια πέντε κατιόντων ακριβῶν διαστημάτων, άτινα παριστάνονται υπό των φθογγοσήμων fa και si.

Παράδειγμα

(do	si
fa	si p
si p	mi2

Εάν εις την θέσιν των δύο δια πέντε ακριβῶν προς τὰ κάτω, ως εις τὰ προηγούμενα παραδείγματα, λάθωμεν την μετάθεσιν την αποτελουμένην εκ δύο δια πέντε προς τὰ άνω, ή αυτή αρχή θα μᾶς δώση εξαγόμενόν τι ανάλογον, αλλά τότε θα λαμβάνωνται κατά την ανιούσαν πρόδον.

Παράδειγματα

Κατά δύο δια πέντε προς τὰ άνω εκ του do εις τὸ re :

(re	mi	fa	sol	la	si	do	τόνος re
sol	la	si	do	re	mi	fa	τόνος do
(do	re	mi	fa	sol	la	si	τόνος do

Εκ του fa εις τὸ sol :

τόνος sol	(sol	la	si	do	re	mi	fa
τόνος fa	(fa	sol	la	si	do	re	mi

Παρατηρούμεν ενταῦθα ότι τὰ φθογγόσημα fa και do μετάθεσις των φθογγοσήμων mi και si αποτελοῦνται εκ μιᾶς ανιούσης περισσοτέρας αλλοιώσεως ή ταῦτα τὰ τελευταία, επειδή τὰ φθογγόσημα fa και do παράγονται εκ των δύο δια πέντε ακριβῶν ανιόντων, άτινα παριστάνονται υπό των φθογγοσήμων si και fa.

Παράδειγμα

(fa	do
si	fa
mi	si

Μέρος τρίτον

Περί ρυθμικής διάρκειας.

Παρατηρούμεν εις τον πίνακα τούτον ότι όσον διά πέντε ο μεταφερόμενοι τόνος είνε ύψηλότερος του πρωτότυπου εκ τώτων φθογγοσήμων λαμβανομένων κατά την τάξιν των δέσεων θα ύφουται κατά εν ήμιτόνιον. Και όσον διά πέντε ο μεταφερόμενος τόνος είνε χαμηλότερος του γεγραμμένου εκ τώτων φθογγοσήμων λαμβανομένην κατά την τάξιν των ύφέσεων θα χαμηλοῦνται κατά ήμιτόνιον.

Μέχρι τουδε έπραγματεύθημεν πάντα τὰ φερόντα τον τονισμόν, ήδη μᾶς ύπολείπεται να εἰπωμεν τινά περί ριθμικῆς διάρκειας.

Η ριθμική διάρκεια των τόνων εν τῇ μουσικῇ διαιρείται εις δύο μέρη, πρώτον εις αναφορικὴν ή ανάλογον διάρκειαν και δεύτερον εις άπόλυτον.

Κατά πρώτον μεν θα πραγματευθώμεν περί της αναλόγου διάρκειας, όπερ εν εκτάσει αναφέρωμεν περί της απόλυτου, εις την άνήκει ή κίνησις.

Οί φθόγγοι: εξ ών αποτελείται μουσικόν τι τεμάχιον, διαφέρουσι συγκρινόμενοι, οὔχι μόνον ως προς τον τονισμόν, αλλά και ως προς την ρυθμικὴν διάρκειαν. Δηλαδή τινες εξ αὐτῶν εκτελοῦνται εις περισσώτερον χρονικόν διάστημα, τινες δε εις ολιγώτερον.

Η τοιαύτη σχέσης μεταξύ των φθόγγων, αποτελεί την ανάλογον ρυθμικὴν διάρκειαν.

Η άπλουστέρα αναλογία ήτις εκτιμάται υπό του ώτός, είνε ή σχέσις του όλου προς τὰ μέρη του. Επομένως έχομεν κατά πρώτον την διαδικὴν διαίρεσιν, ήτοι τὸ όλον διηρημένον εις ήμισεις, έπειτα κατά τον τρόπον της υποδιαίρεσεως, εις τέταρτα, εις ογδοα, δεκάτα έκτα κ.τ.λ.

Αί σχέσεις της διάρκειας δηλοῦνται εν τῷ τονισμῷ διά των διαφόρων μορφῶν των φθογγοσήμων.

Ταῦτα δε εκπληροῦσι διπλοῦν έργον: πρώτον διά της θέσεως των δεικνύουσι τον τονισμόν του ήχου, διά δε του σχήματός των την αναλογικὴν ρυθμικὴν διάρκειαν. Εἶδομεν ότι ή δλη αξία παρίσταται διά του μακροῦ $\frac{1}{2}$, οὔτινος τὸ $\frac{1}{2}$ είνε τὸ ήμίμακρον $\frac{1}{2}$, τὸ $\frac{1}{4}$ τὸ βραχύ $\frac{1}{4}$, τὸ $\frac{1}{2}$ τὸ χρώμα $\frac{1}{2}$, τὸ $\frac{1}{16}$ τὸ εἰχρωμον $\frac{1}{16}$, τὸ $\frac{1}{36}$ τὸ τρίχρωμον $\frac{1}{36}$, τὸ $\frac{1}{64}$ τὸ τετράχρωμον $\frac{1}{64}$ και οὔτω καθ' ἑξῆς.

Κατά ταύτην την τάξιν, εκάστη αξία είνε τὸ ήμισυ της προηγούμενης και διπλασία της επομένης, ως δεικνύεται εις τον επόμενον πίνακα.

(ἔπεται συνέχεια)

